

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

Bu Sayı
24
Sayfa

— Ne olursun Atam, bir daha Samsun'a çık!..

YILIN İKİNCİ ÇEKİLİŞİNDE

429

5 adet
100.000
lira

5 adet
50.000
lira

ayrıca 250.000 liralık çeşitli para ikramiyeleri

21 Mayıs akşamına kadar Bankamıza yatıracığınız paralarla 1 Milyon liralık kıymetli ikramiyeler çekilişine katılabilirsiniz

YAPI ve KREDİ BANKASI

(Reklamcılık: 1937—100)

AKKABA

Yıl: 43 Cilt: 8 Sayı: 21 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 19 Mayıs 1965

Hepimize Günaydın!

BÖYLE bir silkiniş, böyle bir uyanış, böyle bir davranış lazımdı bize... Kurtuluş Savaşını yapan millet olduğumuzu unutmamıştık yıllardır. Atatürk, bugünleri şöyle anlatır:

Birinci Dünya Savaşında yenilmişiz. Millet yorgun ve fakir. Ordunun elinden silâhları ve cephanesi alınmış. Sarayda, yalnız saltanatını düşünen bir padişah var. Babilî'de, ağır bir mübarekeye imza koymuş, korkak, bitkin, haysiyetsiz bir hükümet.

Düşman donanması ve ordusu İstanbul'da.

Adana'yı Fransızlar işgal etmiş.. Urfa'yı, Maraş'ı, Ayıntab'ı İngilizler.. Antalya'yı, Konya'yı İtalyanlar.

İzmir'e, Yunan askeri çıkmış.

Bugün 19 Mayıs. Mustafa Kemal, kırkaltı yıl önce bugün, Samsun'a ayak basarken, Türkiye'nin hali, kısaca böyle idi.

Atatürk'ü, şakaklarını çathyarak düşünürken Arşimet'i hatırlarım hep. O: «Bana dayanacak bir nokta veriniz, dünyayı yerinden oynatırım» demişti. Mustafa Kemal de ayak basacak bir Ana-

dolu toprağı aradı ve Samsun'a çıkınca dünyayı yerinden oynattı!

O milletini tanıyordu, milletine güveniyordu alabildiğine... Bu orduları dağılmış, silâhları alınmış milletle her şey yapılabilir, savaş bile!

Yaptı ve başardı.

Onun ölümüyle bir şeyler öldü içimizde bizim. Önce güvenimizi kaybettik kendimize, sonra çalışmamızı... Bütün başarısızlıklarımız bu iki kaybın sonucudur.

Şimdi, Cumhuriyet'in öncülüğü ile bir silkiniş, bir uyanış, bir kendine güveniş başladı milletçe... Her yerden, her ağızdan tek parola işitiyoruz:

— Millet yapar!

Üniversitenin ağzında bu, kışlanın ağzında bu, sokağın ağzında bu...

Nasıl mı yapar?.. Kurtuluş Savaşını nasıl yaptıysa!

Güzel olan, sevindirici olan nedir, bilir misiniz?.. Şu «Yapalım» inancı ve şu «Yapmak» çabası!

Masamın başında, satırların basamaklarından yılları atlaya atlaya çocukluk günlerime dönüyorum:

Şimdi apartmanlarla dolan

Talimhane meydanında, bir çadır kurulmuştu ramazan güreşleri için. Ama ne çadır! Yarısını kaplamıştı koca meydanın...

Bir gece, Kurtdereli ile Baradanof tutuştular... Çağının en ünlü güreşçilerinden olan Kazak, Kurtdereli'ye yenildi...

Kurtdereli'nin kefiyesini donanma yararına açık artırmaya çıkardılar o gece... Hey babam, hey!.. Öylesine bir bağış başladı, öylesine bir cömertlik yarışı oldu ki, belki beşyüz, belki bin kişi, genç, ihtiyar, ceplerini boşaltan bu çadır dolusu halk, evlerimize sahur davullarını dileyerek yaya döndük!

Bu Yunan donanmasına üstün olma çabası, benim Vefa İdadisindeki öğrencilik yıllarıma rastlar.

Bazı günler, öğle paydosunda, bir kitap, bir kalem, bir amatör tablosu açık artırmaya çıkarılırdı. Çoğu yoksul, pek azı orta halli aile çocukları idik. On para, yirmi para, bir kuruştu gündeliklerimiz... «Beş beş» dedik mi, büfeyi işleten Arnavut Zeynel, koca bir dilim ekmeğin arasına koca bir dilim peynir sıkıştırıp sunardı. Hele on para daha verilebilirse bir kâse de sütlâç

vardı üstüne!.. İşte, bu vatanseverlik yarışında, bizler, ceplerimizdeki son meteliklere kadar verir, o gün Zeynel'e uğramadan, içimiz sevinçle tok, heyecanla deymuş, evlerimize dönerdik...

Çanakkale'yi, düşman donanmasına göğüsleri ile tıkayanlar, o kuşağın çocuklarıdır. Sakarya da onların şah damarı!

Millet yapar...

Tek çıkarma gemisi, tek hücumbotu bile yapsak, buna inancımız ve bu inançla yaşayacağız.

Millet yapar...

Yaşamak için, donanmadan çok bu inanca, bu güce, bu güvene muhtacız.

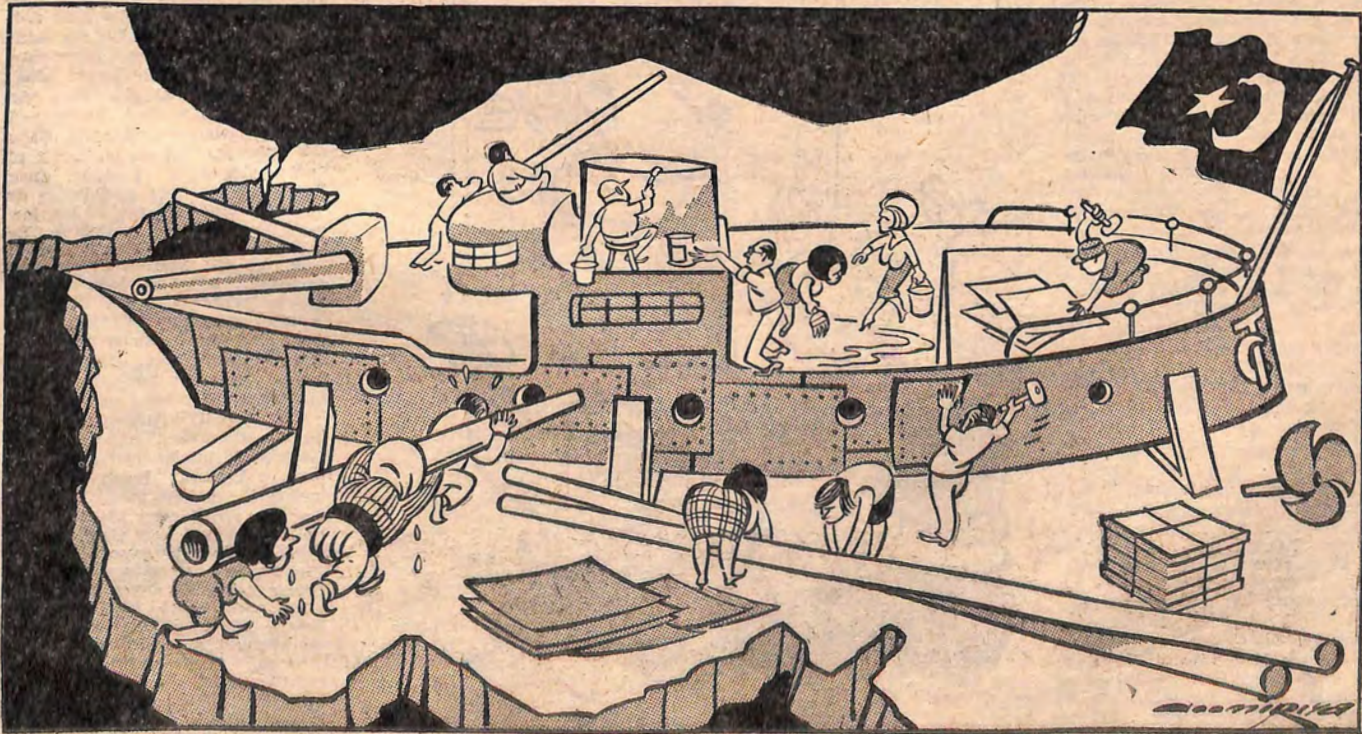
Yüreklere kaplıyan bu yosunlu durgunluk bir kere dalgalansın hele... Hele, yediden yetmişe, gecekondudan apartmana kadar tek ağızdan haykırışalım:

— Millet yapar!..

O zaman, yirmi yıldır Taksim meydanında düzgünlü iskeleti sırtan Opera da yapılır, çirkef birikintili Sultanahmet meydanı da yapılır, köprüler, fabrikalar, barajlar da...

Bir uykudan uyanıyoruz toplumca: Hepimize günaydın!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Millet yapar!

hav hav hav

Hasan Barıştı

SÜPHEŞİZ hayatınız boyunca binlerce köpek gördünüz ve havlamalarını işittiniz. Bir kere olsun ne dediklerini merak ettiniz mi hiç? Ama onlar sizin çeşitli laflarınızdan gerekli olanlarını öğrenip, nice pestenkerane emirlerinizi yerlerine getirirler. Hatta, sahibi dilsiz olan bir köpek, onun işaretilerini, ışıl ışıl yanan fosforlu gözleriyle izleyerek merakını anlar.

Köpeklerin anlayış ve zekâlarına hayran olmamız gerekirken, onları hor görmekte devam ederiz. Süleyman Peygamber, hayvanların dilinden anlarımış. Ben bunu, bir efsâne değil, hakikat olarak kabul ediyorum. O, Tanrının lûtfuna ermiş bir Nebi idi. Benim ise, insan üstü hiçbir özelliğim yoktur. Ama birçok cins köpek besledim, seslerini teype aldım. Yıllarca usanmadan etlidi ettim lisanlarını. Şunu iftiharla söyleyebilirim ki, artık ben, köpek dilini bütün inceliği ile konuşur ve anlarım. Yalnız, muamma halinde beynimi tırmalayan bir noktayı bir türlü çözemedim. Aynı ırklardan insanlar, aynı ayrı dillerle konuştukları halde, ne hikmettir ki, bir Arap, bir İngiliz, hattâ bir Mav mav köpeği aynı dille anlaşırlar. Ufak bir farkla, cins ve yaşama şartlarına göre, ev köpeği edibane konuşur, serseri sokak köpekleri argo dili kullanırlar. Çoban köpeklerinin ise lehçeleri kabadir. Köpek dilinin esası, mors alfabesini andırır, kısıklı uzunlu kesintili heceleri, müzik notasının karşısından meydana gelmiş bir çeşit operadır. Mahdud zannedilen köpeğe aslında geniş bir lisan vardır. Misal mi istiyorsunuz? (Hav) hecesini yumuşak bir sesle söylemek karın açılığına delâlet eder.

Aynı heceyi, tizden bir sesle, iki defa tekrarlamak, çişini haber vermektir. Ama, sert olarak iki hav arasında bir «hırr» çıkarsa «Yaklaşma, paralarım» demektir. Eğer devamlı olarak pervasızca havlarsa, pek müstehcen küfürler savurmaktır ki, teeddüp ederim huzurunuzda bunun tercümesinden. Her insanın ayırd edemeyeceği «hav, hav, vav, vav, vev» kelimelerinin uzunluk ve kısıklıklarına ayrıca hırıtuları da ekler ve müzik notasile ses tonlarında çeşitli değişimleri gözönünde tutarsak, bütün dilciler ve dil kurumları binlerce kelimenin meydana geleceğini kabul etmek zorunda kalır.

Bu hususta fazla izahatla sizleri sıkırmak istemem. Ancak, köpeğin de bir grameri olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Tıpkı cahil bir insanın kaideye uygun konuşması gibi, onlar da topluma hayatlarından pratik olarak öğrenirler gramer üzere havlamayı. Ne zevklidir bilerseniz onların sohbetlerini dinlemek!

Size başımdan geçen bir olayı anlatayım: Sıcak bir yaz gecesiydi. Uykum kaçmış, pencerenin önünde sigaramı içiyordum. Çok uzaklardan havlayan bir köpekle Çukur Bostan'ın Çomar'ının konuşmalarına kulak verdim. Öteki neler söylemişti, anlayamadım pek. Ama on saniye sonra bizim Çomar'ın gür sesi bütün mahalle köpeklerini ayaklandırmıştı:

— Arkadaşlar, diye havlamıştı. bu tarafa doğru sırtı çuvalı, eli bıçaklı bir hırsız koşuyormuş! Ben bağlıyım! Serbest olanları! Sarınız etrafını!.. Bıçağa dikkat!..

Bu sözleri kesik kesik defalarca tekrarlıyordu Çomar.

Tam bu aralık pencerenin altında düdüğü öttü bekçinin. Telâşla seslendim:

— Bekçi Dayı, eli bıçaklı bir hırsız koşuyormuş bu tarafa!..

Bekçi, alaylı, tembel bir sesle sordu:

— Nirde, hanı, kim demiş?

— Çomar söylüyor işitmiyor musun?

Nerde o incelik kalın kafalı herifte. Ben, olayın tesiri altında, başımı havaya kaldırıp uzun uzun havlayarak Çomar'dan biraz daha bilgi isterken, adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. «İşş, anam» feryadıyla kendini kapıp koyverdi yokuşaşağıya. Birden şiddetli bir çarpışma oldu yol üzerinde. «Kör müstün be» diyen bekçinin hiddetli sesini tanıdım. Bir dakika sonra da, sırtında dolu bir çuval, başı kasketli bir adam koşarak gözden kayboldu. «Yazık» dedim. «Çomar'ın tarafı ettiği hırsız. Bir tek hür köpek yok mahallede!» Hayıflanarak yatağıma uzandım. Uykuyu ile uyanıklık arasında, hayal ile rüyaya benzer bir âlemde idim. Kapı hızlı hızlı çalınmaya başladı. Gözlerimi açarak kalktım. Evin önünde alçak sesle konuşuluyordu. Pence-

reyi açıp «Kim o» diye seslendim. «Yabancı değil, bekçi» dedi. «Biraz aşağı teşrif eder misiniz?» «Gecə yarısı ne münasebet!»

Başka bir ses söze karıştı. «Ben 148 yaka 1082 sicil numaralı polis memuru Rifat Külyutmaz, sizi Komiser bey karakola kadar çağırıyorlar!» «Sabahı yok mu bunun?» Tekrar bekçi karıştı söze, «Bunda bir şey yok beyim. Malûmunuz siz hastasınız. Tohtor bir ipeçete yazacak!» Dank etti kafama. Ben havlayarak Çomar'la konuşurken bekçinin, ardına nefit sürülmüş gibi kaçıncı canlandı gözümün önünde. Herif beni zar diye ihbar etmiş olacaktı muhakkak. Hani haksız da sayılmazdı. Nerede görülmüştü bir insanın köpeklerle konuşup anlaşması. Bu adamlara meram anlatmak imkânsızdı. Çaresiz gilyinip aşağıya indim. Kapıdan adımımı atar atmaz iki koluma iki kuvvetli bilek yapıştı, sürüklemeye başladılar beni. Köşe başında beyaz bir ambulans gizlenmişti. İtiştirerek içeriye sokup üzerimden kapıyı kilitlediler. Yıldırım hızıyla yol alırken, canavar düdüğünü hiç durmadan öttürüyor, beni alınıs götürüyorlardı!

Durumamızla kapının açılması bir oldu. Dev gibi iki gardiyan demir

parmaklıkları bir hücreye taktılar beni. Yere çömelip kara kara düşünmeye başladım. Neydi bu başıma gelenler. «Bana benden olur her ne olursa» «Başım rahat bulur dilim durursa!»

Saat tam 9.30.

— «İşte hocam» diyordu biri «bu da kendisini köpek sanıyormuş!»

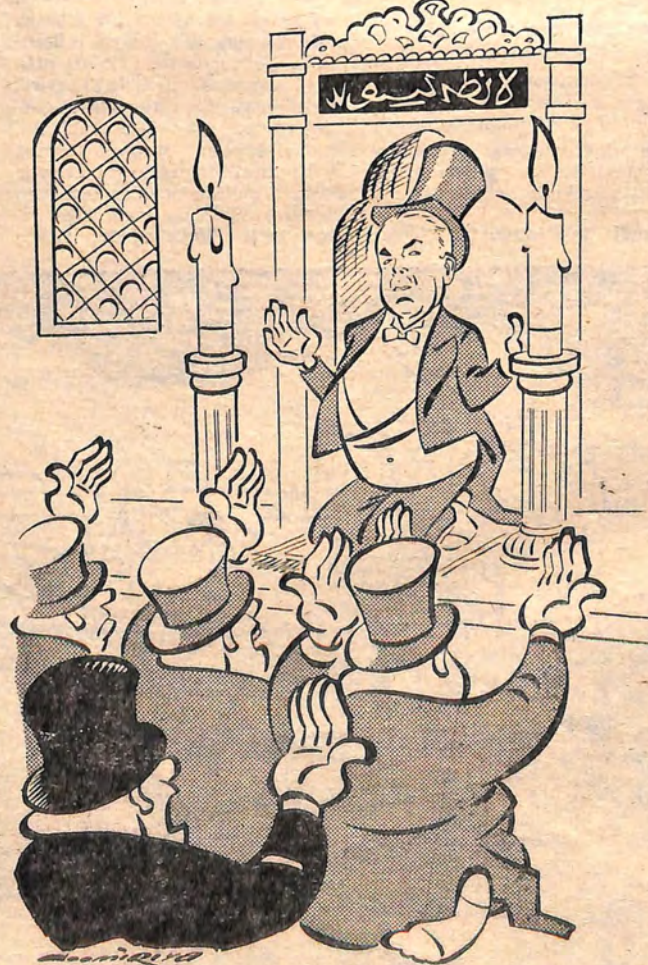
Silkilip yerimden fırladım. Kısa boylu, zekî bakışlı bir zattı hocam dedikleri. «Muhterem üstad» dedim. «Yanlış anlaşıyor. Ben kendimi köpek zannetmiyorum. Lûtfen beni dinleyiniz.» Yukardan beri size naklettiklerimi tekrarladım kendisine. Beni dinlerken büyük altından gülmüştü, «malûm, malûm» diye tasdik ediyordu. Hele köpeğin gramerinden ve Hav-Vav-Vev hecelerinin çeşitli mânalarını havlayarak izah edince, yanındaki genç asistana «Enteresan bir hasta, test için size bulunmaz bir mevzu» dedi. Yürümek üzere iken: «Sayın üstad» diye feryat ettim. Durdu. «İddiamı ispata imkân veriniz. Yakınlarda bir köpek var mıdır?» Hocanın eşref saatine gelmiş olacak ki, baş gardiyanın yüzüne baktı. O da «Var efendim, bazan sesini işitiyoruz» dedi. Fırsatı kaçırmadan başladım inceli kalınlı havlamaya. Üçyüz metre mesafeden aldığım cevapları hep beraber dinledik. «Söyle bakalım» dedi Hoca «Ne konuştunuz?» «İşveç menşel alaca renkli diş bir fino imiş» hemen ilâve ettim: «Çok rica ederim tahkik buyurulsun. Ufak bir zahmete karşılık bir hakikatın belli olduğunu düşününüz!» Bir an tereddüt eder gibi oldu, sonra asistana döndü: «Gönderiniz birini» dedi. «Emredersiniz» diyen asistan hocasına şüphe ve tebessümle baktı. Hani: «Her deli doktoru biraz delidir» sözünü hatırlamış olacaktı.

Aradan 20-25 dakika kadar geçti geçmedi, beni hücremden aldılar. Kapısında iki gardiyan bekleyen mükellef bir odaya götürdüler. İçerde beyaz kolalı gömleklili üç doktor, sivil ve efendiden bir zat vardı. Hoca masanın başına oturmuştu. Bana hitaben «Yanımdaki odada demin aşinalık ettiğin Fino var. Konuş bakalım!» dedi. Bütün tela-katimle havlamaya başladım. Çabucak anlaştık. «Sesinden erkek olduğun anlaşıyor. Yakışıklı mısın bari?» «Ah bu diş mahlûklar» dedim içimden. «İnsanı da bu, hayvanı da!» Kendimi methettim. Beyaz uzun tüylü bir Rus köpeği olduğum, diş hasretile yandığımı söyledim. «Çapkın» dedi, «gelsene bize!» «Bağlıyım» dedim. İlk fırsata kaçıp geleceğimi söyledim. «Ben» dedi, «buradan çıkınca ilk telefon direğine işerim. Her köşe başında sidikle işaretler bırakırım. Koklayarak evimizi bulursun!»

Hem fino ile konuşuyor, hem de insancaya tercüme ediyordum.

«Evinizde kimler var?» Bey, hanım ve kendini beğenmiş kibirli kızları, bir de hem temizliğe bakan, hem de yemeklerini pişiren hırsız bir hizmetçileri var. Geçen akşam evine giderken karnının şişliğinden şüphelendim. Yanına yaklaştım, peynir kokusunu alınca eteğine yapışıp çekistirmeye başladım. Avaz avaz bağırarak «Yetiş hanımıcığım, bu köpek beni paralayacak» diye çırpındı. Hanım koştu, elindeki mektep cetveli ile kıyaya vurduğu halde bırakmadım karyı. Hırlıyarak üstüne atılınca da, ellerini yukarıya kaldırdı. Yarım tekerlek

Büyük Millet Meclisi'ne cami yapıyor... — Gazeteler —

Fuat Sirmen — Allahım, sen günahlarımızı affeyle!..

Köylü dayı — Bizim işler Allaha kalmış Bay Rufai... Ekmeğimizin halalara bağlı...

— Yağmurlar iyi gitti mi, ne âlâ... Yoksa yağmur duasından medet umuyoruz.

— Politikacılarımız ziraat işleriyle neden meşgul olmuyorlar?

Bay Rufai — Nasıl meşgul olmuyorlar canım... Baksana işleri güçleri rüzgâr ekip fırtına biçmek...

kaşar peyniri yere düşüverdi. Meğer Bey de boğuşmamıza pencereden seyrediyormuş. Bastı kahkahayı.

«Hanım, hanım, hayvana vura-cağına yere düşene bak! Aferin sana Jülyet. O kaşar peynirin yüzde 20 si kanunen senin hakkın» diye seslendi. Ben bu lâfları tercüme ettikçe sivil zat, meğer Jülyet'in sahibi imiş, hop oturup hop kalkıyordu: «Bütün söyledikleri hakikat, çıldırmak işten değil!» diye...

Hoca ayağa kalktı: «Şoförüm söyleyin arabayı hazırlasın» Sonra bana döndü: «Buyrunuz beyefendi, dedi, sizi evinize bırakayım!»

Doktorların ve gardiyanların şaşkın bakışları altında, Hocanın, lüks arabasına kuruldu. Bir müddet hiç konuşmadık otomobilde. Neden sonra: «Beyefendi» dedi Hoca, usulca: «Sizden bir ricam var. Haftada bir, iki saat köpekçe dersi vermemi lütfeder misiniz bana?... Dilediğiniz ücreti takdime hazırım.» Başımı salladım: «Özür dilerim» dedim. «Sizi huzursuz etmeye hakkım yok!» «Hayır» dedi, «Benim de bir Kurt köpeğim var ara sıra bana bir şeyler söylemek istiyor. Çok değil, azıcık dilinden anlasam...»

Bizim evin önüne gelmiştik. Şoför kapıyı açarken Hoca da elimi kartını tutuşturdu. Bir boş zamanınızda teşrif ederseniz memnun olurum. Hem de Kurt'la tanışmış olursunuz» dedi. Kendisine teşekkür ettim, el sıkışıp ayrıldık...

Bu maceradan sonra, ne zaman bizim bekçi geçse evimin önünden, başımı pencereden çıkarıp, iki havlar, bir hırlar, mahalle köpeklerini ayağa kaldıracak herifi kaçırdım.

Uzun müddet görünmedi adamcağız. Sonradan öğrendim, Kaymakamlığa dilekçe vererek kendini başka semte naklettirmiş.

Hasan BARIŞTI

Yetmez mi?

Bir gün olsun sevinmeden, gülmeden,
Aşımıza yaş katmamız yetmez mi?
Nefes alıp terimizi silmeden,
Lala Paşa avutmamız yetmez mi?

Hasret kaldık deliksiz bir uykuya,
Biz taşındık hem oduna, hem suya,
Cevap verin lütfen siz şu soruya:
Ağzımızla kuş tutmamız yetmez mi?

İki canbaz oynar mı hiç bir ipteyi?
Eşeği kim ister attan inip te?
Kem maksadın arkasına sinip te
Şerefe dil uzatmamız yetmez mi?

Riyakârlar kaplamışlar her yanı,
Onlar olmuş söz mülkünün Sultanı,
Kökten sarsıp devrim adlı fidanı
Söküp sökülü savurmamız yetmez mi?

Herkes olmuş kendince semt horozu,
Yüz bulmada kaçırıldılar pek dozu.
Zararını bildiğimiz domuzu
Bahçemizde otlatmamız yetmez mi?

Anlamadık bahtın bize kasti ne?
Büyü mü var, bu yakılan tütsü ne?
Yaptığımız marifetin üstüne
Fazladan tüy oturtmamız yetmez mi?

Salâhaddin KUTLU

Birisi !..

Sabahleyin hiç yoktan karı-siyle kavga etti.

Çocuklarını yok yere döv-dü...

Beklediği otobüs gelince kendisinden daha önce gelenlerin önüne geçip bir yer bul-larak oturdu ve yanbaşında ayakta bekleyen yaşlılara, ço-cuklu kadınlara aldırma-dı bile.

Çalıştığı yere gelince ilk işi sabah keyfi yapmak oldu.

Çaylar, kahveler gitti geldi, sigaralar tütürüldü, gazete-ler okundu, totolar doldu-ruldu...

Odacıya «Çabuk ol be!» de-di. İş sahibine «Bugün git, yarın gel!»

Selâm verdiler, «rüşvet de-ğildir» diye almadı.

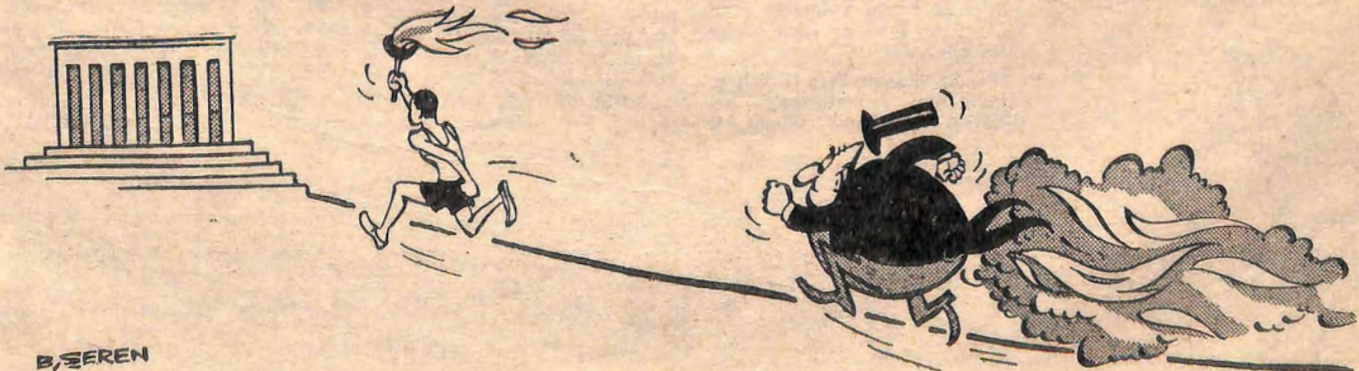
Para teklif ettiler «İste-mem, yan cebime koy!» dedi.

Akşam Şehir Kulübünde rakısmı içti, oyununu oynadı, onu bunu çektişirdi.

Konu memleket meselele-rine çevrilmeye:

«Bu millet adam olmaz!» dedi.

Erhan TİĞLİ

B.ŞEREN

BİZİM YOKUŞ

İki akademi!

JKİ akademimiz vardı: Biri yazlık, biri kışlık. Yazlığı Sultanahmet'te idi: Parkın karşısında, birkaç destekle ayakta duran ahşap evin bitişiğinde ki set üstü kahve. Akşamları, onun bahçesinde toplanırdık. Kışlığı Nuruosmaniye'de idi. Hâlâ ara sıra önünden geçtiğim İktal Kiraathanesi...

Hasan Saka, Halil Nihat Boztepe, Fuat Köprülü, İbrahim Alâaddin Gövsa, Hamami Zade İhsan, Enis Behiç, Orhan Seyfi, Hakkı Süha, ben, her akşam buralara gelirdik. Celâl Sahir, Ömer Seyfettin, M. Nerini pek seyrek uğrarlardı.

Divan Edebiyatının son şairi, Heccav Tahir Nadi üstadımızı da burada tanıdım: Hiçbir mevsimde değişmeyen siyah, kalın, aba elbisesi, kalpsiz, vişne çürüğü fesi, enfiye kutusu ve büyük, lacivert mendili ile bir köşenin değişmez hükümdarı idi o! Boyaları birbirine karışmış bir tabloydu yüzü: Kaşlar, alından şakaklara, sürmeli gözler kirpiklerden yanaklara doğru akmıştı... Önünde nargilesi, elinde marpuçu, en az ikiyüz yılın gerisinde yaşayan bir «Sultan-ı Suhen»di üstadımız!

Üstadımız diyorum, çünkü Tahir Nadi'nin adı üstatsız söylenmezdi: Üstad Tahir Nadi...

Şiirlerini okurken her beyiti iki kere tekrarlar, sonra, mutlaka hayranlığımız bekleyen gözlerle yüzümüze bakardı.

Kalem kalmıştı yıllardanberü...
destimde jenk alût,
Cilâ-yı saykal-ı güftâra sürdürüm
tâbdâr ettim!

Ben bu iki mısraı ezberleyivermiştim. Ne zaman kendisini görsem, sesime bir hayranlık verir, aruzu çatlata çatlata okurdum:

Kalem kalmıştı yıllardanberü...
Marpuç elinden düşer, sürmeli gözler süzülür:
— Ezkâsın hazret, ezkâl!.. Diye takdirler ihsan ederdi...

Bizim yokuşun yetmişlik delikanlısı Falih Rıfı Atay'ı da bir kış günü İktal Kiraathanesinde tanıştım. Daha yirmi yaşında iken şahsiyet sahibi idi Falih... Bana ilk okuduğu yazısından bir cümle ile iki kelime hâlâ ezberimdedir:

«Eğer bir Neron olsaydım, güzeli, siyahın asâleti içinde görmek için bütün gençlere matem tuttururdum!»

İki kelime de, yazının içinde geçen bir Farsça terkipti: «Fuş-u evzâ»...

Farsça kelimelerin atıldığı, Farsça terkiplerin çözüldüğü günlerde idik. Falih Rıfı bey de konuştuğumuz Türkçe'yi en güzel yazan kalemdi. Ama, bu terkipten sevmişti: Fuş-u evzâ, ne diyebilirdi Türkçeleştirse?.. En güzeli «Kırış» ama yine de «fuş-u evzâ» değil!

Yaz, kış, yalnız şiir, yalnız edebiyat konuşulurdu akademilerimizde... Biz eskidikçe, yaşlarımız yirmiden yirmibire, yirmibirden yirmikiye bastıkça yeni yüzler, yeni isimler katılıyordu aramıza: Nazım Hikmet, Vâlâ Nurettin, Halil Vedat, Rıfı Melûl... Derken... Büyük doktorumuz, Profesör Ekrem Şerif Egeli ve Ahmet Selgil...

Ekrem Şerif Egeli, hem arzun şairi idi, hem hecenin. Eğer, askeri tıp fakültesinin esvapları içindeki bu gencecik şair, kendisini bir tath hayâle kaptırsaydı hiç şüpheniz olmasın, Türk hekimliği, milletlerarası bir şöhretini kaybederdi ama, Türk Edebiyatı da büyük bir şair kazanırdı!

Doktor Ahmet Selgil de böyledir. Realist bir hikâyeci idi. Eğer meslek saygısı ona kalemi bırakırmıydı, bugün elden ele dolaşan romanlarımızı görecektik...

İkisi de Bizim Yokuştan uzak kaldı. Ama ikisi de hâlâ edebiyatın içindedir.

Bir güz akşamı, Ziya Gökalp'ın evinde idim: Cerrahpaşa'da, yeşilliklere gömülmüş, küçük bir

kira evi idi bu. Akşam yemeğine çağırmıştı beni Ziya bey:
— Hanım sakızlı sütlâç yapmış, diye yumuk gülümsemişti.

O günlerde piring, şeker, süt, bir Tanrı ziyafeti idi ancak. Kabuğu susuz toprak gibi çatlak çatlak vesika ekmeği ile yağsız bulgur pilâvı idi tek gıdamız. Şeker, piring, un, hastalar ve çocuklar içindi, vesika ile...

Ziya bey, yalnız düşüncelerinin dünyasında yaşayan adamdı. Ne bakkalın yolunu bilirdi, ne kasabın...

İttihat ve Terakki merkezinin başkâtibi Cafer — o yiğit, o serdengeçti Cafer — alır, yolları ne lâzımsa... Şeker de, mutlaka onun aracılığı ile becerikli bir dost elinden alınmış olacaktı...

Sofrada, uzun bir sessizlikten sonra, Gökalp:

— İzmit Sultanisi edebiyat muallimliği açılmış, dedi...

Böyle konuşurdu Ziya bey: İçinde, kendi kendine başladığı bir konuşmayı ansızın dile getirir, karşısındakini şaşırtırdı.

Birbirimize bakıyorduk. Benden cevap bekliyordu gözleri... Sonra, yine o konuştu:

— İstemez misiniz?.. Orhan Seyfi bey de, Enis Behiç bey de... Yarınki nesillere Türkçülüğü, Türkçeciliği duyursanız!

Seyfi, Meclis-i Mebusan Kavanin kaleminde kâtipti. Enis, Hariciye memuru idi. Bizim Yokuşun tek işsiz bendim. Ama, bu işsiz adam mutluydu kendi yokuşunda!.. Oradan ayrılmak, dostlarından ayrılmaktı, sevdiklerinden ayrılmaktı, kâğıt kokusundan, makine sesinden ayrılmaktı... Yapabilir miydim bunu?

— İzmit yakın, diyordu Ziya bey. Her hafta sonu gelirsiniz... Yeni bir çevre, yeni insanlar, ufkunuzu açar... Belki daha iyi çalışma, daha çok eser yaratma gücünü bile bulursunuz!

Öylesine bağhydım ki Gökalp'e, İzmit Sultanisi'ne edebiyat muallimi değil, Ganj nehrinde timsah avına git dese, hayır diye mezdim dilim...

Buna en çok üzülen annem olmuştu: Onun için dünyanın öbür ucu idi İzmit... Ama Rıza Tevfik üstadım da kendince keyiflendi bundan:

— Git, diyordu, sana kitaplar veririm ben, okursun... Şuara-yı

Cahiliye devrinde değiliz. Yalnız yazan adama, muharrir değil, hattat derler!

Haaa, bir de Abdullah Cevdet üzüldü annem kadar:

— Ne yapacaksın İzmit'te, di-yordu. Türkiye'nin merkezi irfanı İstanbul'dur!

Sonra, içinden geçeni açıkladı:

— Biliyorsunuz, İttihadın müdiri mesulu İlhami Safa beydir. Kendisi ayrılıyor vazifesinden... Size vereyim bu işi... Tashihleri yapar, sayfa tertiplerine bakarsınız. Sizin mecmuanız olur bütün İttihat!

Abdullah Cevdet Bey

Gözleri pırl pırl, sesi ürpertili:

— Ayda bir lira veriyordum ona, dedi... Size de aynen veririm... Musahhahlik çok istifadeli bir hizmettir: Bütün yazıları okuyacaksınız, karşılaştıra karşılaştıra... Çok şey öğrenir insan!

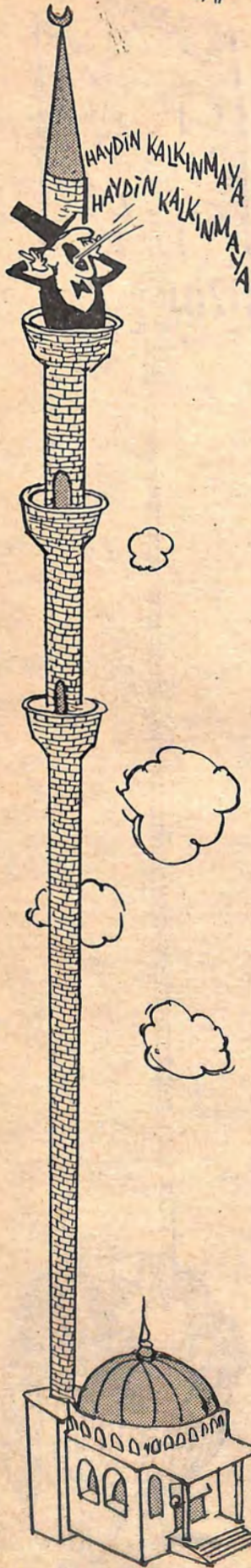
Ben gülümsüyerek susuyordum. O, ağır ağır başımı salladı:

— Biliyorum, biliyorum, dedi... Bana hasis diyorlar... Hayır! Ben paraya değil, hürriyet ve istiklâlime düşünüm!.. Para, hürriyet ve istiklâlimizin koruyucusudur!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Çaktım, buradan bir aşırı solcu geçmiş!..

Adnan Veli

YENİ kurulan «Cumhuriyetçi Millî Ticaret Partisi» o gün, ilk Genel Kurul toplantısını yapıyordu. Basın mensupları ve dinleyiciler, salondaki yerlerini almışlardı. Kongre Başkanlığına seçilen inşaat müteahhidi Rüstem bey, salonda bulunanları sükûnete davet ettikten sonra, söze başladı:

— Muhterem arkadaşlarım!

Biliyorsunuz ki partimiz, çok partili demokratik hayatın en feyizli meyvalarından biri halinde meydana çıkmış ve memlekete hizmet etmek için, çok mesuliyetli bir vazife yüklenmiştir. Ticaret alanında girişeceğimiz mücadele, tebciye layıktır. Bugünkü toplantımızda, partinin kuruluş ve programına ait fikirleriniz alınacaktır. Birçok arkadaş, bu konuda söz istemiştir. Sıra ile hepsine söz vereceğim. İlk olarak Mütteşebbis Heyetten, kalay it-halâtçısı Niyazi bey arkadaşımız konuşacak. Buyurun Niyazi Bey!..

Kafasındaki saçların çoğu dökülmüş, kısa boylu, tombalak suratlı, dolmalık biber gibi birisi, alkışlar arasında kürsüye çıktı. İki sefer öksürdükten sonra söze başladı:

— Pek sayın arkadaşlarım..

Yüksek partimiz kurulu, şurada ancak kısa bir zaman geçmiştir. Bugünün siyasi ve ekonomik durumu içindeki bizim vaziyetimiz hiç bir zaman yüreğimizi rahat ettirecek ve istikbale garanti ile bakaçağımız bir duruma girmeyince, ticaret erbabı da elbet kendini düşünmek ve kendi ticari savunma-

sını, millî savunma ile beraber yürüterek memlekete hizmet etmek zorundadır. İşte bizim partimize ruh ve hayat veren bu düşüncenin tahtı tesiri altında bir araya gelecek bu memleket vazifesine atılmış bulunuyoruz.

Her çeşit meslek erbabı, kendi çıkarını garantiye alırken, işçiler bile grev yaparak daha fazla para kazanırlarken, biz de elbet kendi koşumlarımızı ayar etmek zorundayız..

Dinleyicilerden biri bağırdı:

— Koşum değil, koşul... Öğren de söyle..

— Kardeşim beyfendi, ben bu yeni türkçeyi pek beceremiyorum. Eski dilde konuşsam, insana gerici diyorlar. Kusura bakmayın.. Biz de kendi çıkarlarımızı düşünerek yurt kalkınmasını sağlamak için, sağlama gitmek zorundayız. Memlekette sosyal kalkınma adı altında yapılan hareketler, komilizmi günden güne canlandırarak en büyük millî kaynaklarımıza kadar dil uzatmaya başlamış bir durumdadırlar. Memleketimizin iftihar ettiği Ereğli Demir-Çelik için, komilislerin çıkardıkları şarkıyı herhalde duymuşsunuzdur..

— Duymadım..

— Arkadaşlar, komilisler Ereğli Demir-Çelik için:

Ereğli Çelik,
Dibinde delik!
Ereğli Demir,
Hababam kemir!

Diye şarkı yapmışlar.. Artık bu

kadarına da hiçbir demokrâsi idaresinde müsamaha edilemez arkadaşlar. Bir memlekette özel teşebbüs olmazsa, o memleket nasıl yükselebilir, size soruyorum?

— Yükseklemeeeeeeeeeez!..

— Biz daima alnımızın akı ile yaşıyoruz ve yaşıyoruz. Biz böyle çalışsak, memleket de çok şeyler kazanır. Ve bir gün gelecektir ki, bizim iffet ve ismetimizin heykeli dikilecektir..

Dinleyicilerden biri bağırdı:

— İffetin heykelini anladık, ama ismet'in heykeli ne demek oluyor?..

— İffet ve ismetimizin müşterek heykeli diyoruz arkadaşlar..

— Olamaaaaz.. İsmet'in heykelinin karşısında rahat ticaret yapamayız biz..

— Peki arkadaşlar, ismeti bırakalım.. İffetimizin heykelini dikeriz..

— O zaman olur..

— Bizim partimiz iş başına geçince, elbette acele bir yükselme başlayacaktır. Bu memleketin en önemli meselesi vatandaşın iltirabına çare bulmaktır. Bunun ilâcını biz mutlaka bulacağız. Bu ilâcı da Amerika'ya sipariş edip derhal getirteceğiz!

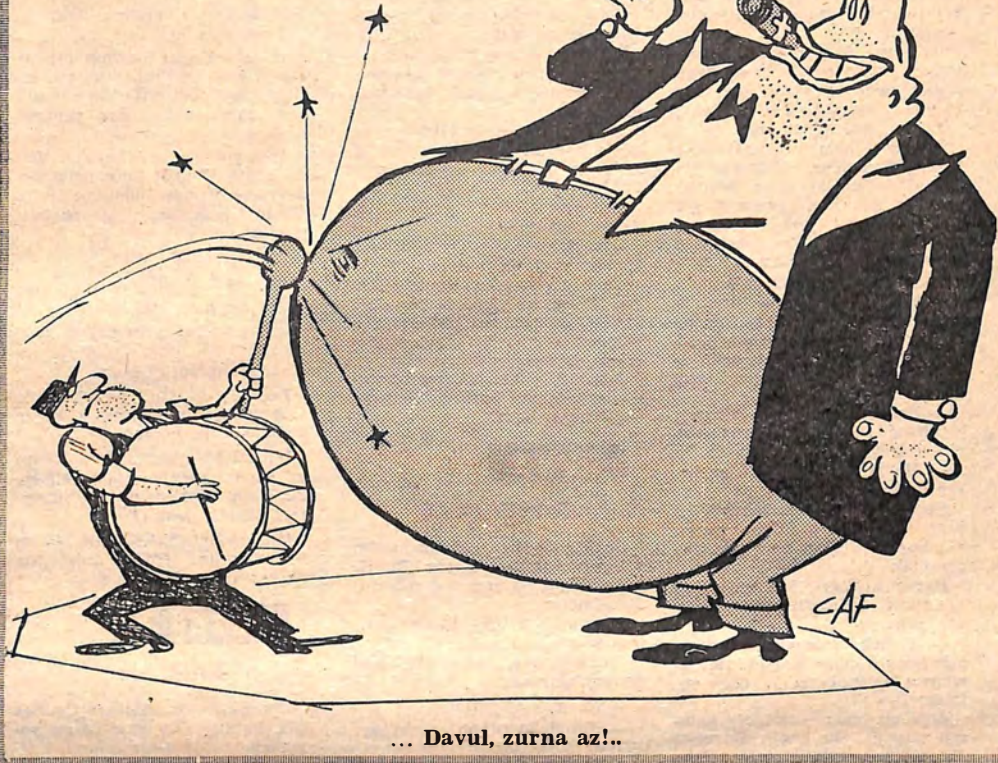
Arkadaşlar, programsız parti olmayacağı için, yüksek partimize de bir program yazması için Avukat Ziyaeddin beye yaptığımız müteaddit müracaatlara karşılık Ziyaeddin bey programı bir haftada hazırlayacağını söylemiş, bunun için de 5000 lira talep etmiş, yarısı peşin, yarısı da taksitle vermek üze-

— Karıcığım, kürkün yere sürünüyor..

— Sus, aptal! Şimdi böyle taşınmıyor, defilelerde kaç defa gördüm!

İşçiler davul zurnayla grev yaptılar!.. — Gazeteler —

... Davul, zurna az!..

re mutabık kalmıştık. Sonradan duyduğumuza göre, Avukat Ziyaeddin beyin safra kesesinde taş bulunduğundan kendisine ameliyat icap edince, hastahaneye yatmadan önce ve aramızda da anlaşma bulunduğundan bu işi kâtibine havale etmiştir. Kâtipi de Halk Partisine kayıtlı olup bizim bundan habersiz yoktu. Kâtip, Ziyaeddin beyin kendisine verdiği vazifeyi yapmak için doğruca Halk Partisine giderek oradan bir program almış ve bu programı kopye ederken ve 34 üncü maddeye geldiği sırada Avukatın odacısı olan ve adı Kerim olan asıl bir genç tarafından durumun bize ihbar edilmesi üzerine hemen ben bizzat giderek avukat Ziyaeddin beyin yazıhanesine girdiğimde adı geçen kâtipi, Halk Partisinin programını kopye ederken aynen görmem üzerine eşoğluya bir tokat iki de tekme atarak yere yıkmakla, partimizi daha kuruluş sırasında, atılmaya hazırlanan sabotaj kazığından kurtarmış oluyorum.

Salonda birdenbire alkışlar yükseldi. Hatip enikonu gururlanmıştı. Konuşmasına devam etti:

— Arkadaşlar, partimizin ana prensiplerinden birisi eşitliktir. Yalnız, eşitliği herkes bizim gibi anlamıyor.. Ticaret erbabi ne kazanırsa, vatandaş da o kadar kazanmak istiyor. Bu anlayış çok yanlıştır. Milli Piyangoda bile bir kişi bir milyon kazanırsa, ötekiler sırasına göre, yüzbin, elli bin, onbin, beşbin, bin lira kazanıyorlar.. Onbinlerce kişi de amorti ile idare ediyor.. Şimdi biz Milli Piyangoya «Antidemokratiktir» diyebilir miyiz arkadaşlar?.. Elinizi vicdanınıza koyup, ona göre cevap verin bana...

— Diymeyiitiiz!..
— Elbette diymeyiz.. Çünkütü

Milli Piyango son derece demokratik bir iştir ve bu sebeple yüzü gülen vatandaşlarımızın sayısı pek yüksektir. Milli Piyangodan zengin olanların sayısı senelerden beri binleri aşmıştır.. Peki, ya Milli Piyango olmasaydı, bu vatandaşlar gene eskisi gibi fakir kalacaklardı... İşte biz eşitliği bu mânada kabul ediyoruz!

— Bravooooooooo...
— Yaşşşşşşşşşş...
— Arkadaşlar, lütfen dinleyin beni.. Biliyorsunuz ki demokrasi demek, herkesin dediğinden ziyade, iktidarda kim varsa, onun dediği olacak demektir. Onun için bendemiz, demokratik tek seçici usulüne taraftarım. Demokratik tek seçicinin her zaman ne kadar faydalı olduğunu şimdiye kadar birçok misallerde gördük. Tek seçimi usulü-

Deyişler

Erkekler kadınları yalnız eski devirde kafesleyebilmişlerdi. Kadınlara ise erkekleri her zaman kafesliyorlar...

Renklerden «AK» i severdi, «insan dediğin her işin altından yüzünün akıyla çıkmalı» derdi. «Dünyada en arzuladığım şey daima alnının ak olması» derdi. Ama saçları aklasınca üzüldü!

Suya sabuna dokunmazdı. Ama her yerde «Temizlik imandan gelir» derdi!

Herkes «Gülün dikenini var, ne fena» der. Kimse «Dikenin gülü var, ne iyi» demez!

Erhan TIĞLI

nü bırakıp da, demokratik çok seçici usulüne gidince, Portekiz millî takımından beş gol yedik! Çok seçici usulü çıkmaz yoldur. En iyisi demokratik tek seçici usulünü kabul etmektir. Bendeniz kurucu bir üye olarak, demokratik tek seçiciliğe kendi adaylığımı koyuyorum. Beni seçerseniz, sizlere ve memleketeye nasıl hizmet edeceğimi görüp, şaşkınlıktan parmaklarınızı yutacaksınız.

— Yutalım...
— Yutacağımız bu parmaklar, bal tutacak mıııı?..
— Elbette tutacak.. Balsız parmak, bizim partide olamaz!
— Bravooooooooo!..
— Arkadaşlar, vicdan hürriyeti meselesine gelince.. Vicdan hürriyeti demek, vatandaşlara ticaret yoluyla hizmet ettiğin zaman, hiçbir vicdan abazı çekmeyeceksin demektir. Vicdan azabı çekince bu vicdan rahatsızlanacağı için, artık orada hürriyet söz konusu olamaz! Onun için insanın vicdanı, istediğini yapmalıdır. Vicdan hürriyeti budur...

— Yaşşşşşşşşşş...
— Toplantı ve gösteri hürriyetine gelince...

Bilhassa bunlardan gösteri hürriyetini daima geniş tutacağız. Bizim hakkımızda ileri geri konuşanlara karşı, bu hürriyeti kullanarak, gösteri gösterivereceğiz..

Partimizin öteki prensiplerini de kurucu üyelere Şaban Sekmez bey arkadaşımız sizlere anlatacaktır. Maruzatım bundan ibaret olup, hepinizi sevgilerimle selâmlarım arkadaşlar!...

Salon, alkıştan iniliyordu. Cumhuriyetçi Millî Ticaret Partisi üyeleri, Mutlu Türkiye'nin geleceği için şimdiden bayram yapmaya başlamışlardı.

Adnan VELİ

KIBRIS
TÜRK TÜR

1

KIBRIS
TÜRK TÜR

2

Dün, bugün!

9

PAZARTESİ

Turizm mevsimi

Turizm mevsimi deyince aklınıza pireli yorgan ve kullanılmış çarşaf gelmesin yalnız... Cınayet, sarkintılık ve tecavüz de beraber gelsin.

Bu yıl ilk turistik olay Edirne'de oldu. Fransız delikanlısı Raymonde ile sevgilisi Amerikalı Charlotte, üç kişinin hücumuna uğradılar. Raymonde çakısıyla birini öldürdü. Ve ötekiler kaçtılar.

İşe Adliye el koydu. Mütecavizler tevkif edildiler. Raymonde Edirne'de kaldığı pansiyonda Baudlaire'den şiirler okuyarak mahkeme gününü bekliyordu. Saman saçlı sevgilisi Charlotte onu bırakmıyordu.

Yargılama günü geldi. Raymonde meşru savunma durumunda görülerek bir saatte berret etti. Suçlular hepsedildiler.

Bu heyecanlı ve «fantastik» hikâye de böylece sona erdi. Şimdi tabii en başta Fransız basını olmak üzere olay dünyada yankılanıyor.

Türkiye turizmi için faydalı mı dersiniz bu hikâye?

Böyle heyecanlı maceralar yaşamak için memleketinden kalkıp da kaç turist gelir bize?.. Maceranın koyusunu yaşamak isteyenler bir zamanlar Afrika'ya giderlerdi. Şimdi o çeşit turizm Afrika'da bile kalmamıştır.

Ava giden avlanır derler; biz turist avlamak istedikçe turizmi canevinden vuracağız.

SALI

Şişkinlik

Biliyorsunuz bazan hazmı güç yemeklerden sonra başlar bir şikâyet:

— Midemde bir şişkinlik var! Maden suları, sodalar, ilaçlar... Hepsi şişkinliği atmak için.

Bir de kadro şişkinliği vardır. İdarede nereye baksanız kadro şişkinliği... Bir kişinin yapacağı işi beş kişi yapmakta. Memur kadroları şişkin. Hem de öylesine şişkin ki alt basamaklıklar üst basamaklıklar yüzünden terfi edemiyorlar. Terfi zamanları geldiğinde:

— Ne yapalım kadro meselesi... diye cevap alıyorlar.

Şişkinlik gidermek için çeşitli ilaçlar tavsiye ediliyor ama, nafile...

Okuyucunun biri Milliyet gazetesine mektup yazmış, demiş ki:

— Bu şişkinliğin baş sebebi siyasi partilerdir!

Çünkü devlet ve devlet işletmelerinin kadroları siyasi partilerin yemlikleridir. Hısım, akraba, tanıdık, partizan kayırmaca alabildiğine yürümektedir. İltimasla adama iş bulmak, işe adam bulmak prensibini çoktan ezip geçmiştir.

Ne demeli! Milliyet'in okuyucusu yerden göğe dek haklı.

Bizim siyasi parti muteberleri yalnız kendileri şişmekle kalmıyorlar, devlet kadrolarını da şişiriyorlar.

ÇARŞAMBA

Kiralık kavalyeler

Kiralık kızlardan sonra bir yeni meslek daha türedi: Kiralık kavalyeler çıktı ortaya...

Kiralık kavalye nedir? Avru-

2 gün

pada pek ciddi iş adamları, «yalnız kadınları» eğlendirmek ve gezdirmek konusunun pek kârlı bir ticaret olacağını hesaplamışlar.

Öyle ya, Batının zengin ülkelerinde bunca zengin ve ne yapacağını şaşırmış kadın var. Dul var, kız var, genç kız var, yaşlı var, güzel var, çirkin var...

Bunlar cansıkıntısından gezilere çıkmaktalar. Diyelim Paris'teki zengin Madame, tozmak ve tozutmak için Londra'ya geldi. Gece vakti, yeni ve tanımadık bir şehir... Kavalyesi yok! Nasıl gezip eğlenecek?

İşte böyle bir durumda kiralık kavalye bürolarına bir telefon kâfi... Derhal en iyi cinsinden sıırım gibi ve kibar görüşlü bir erkek Madame'nin önünde eğilip elini gayet nazık bir jestle öpüyor:

— Emirlerinizdeyim... diyor. Clifton Harvey bunlardan biri... Gazetecilere açılmış:

— Bu iş sandığınız kadar kolay değildir.

Gerçekten iyi dans bilmek, iyi konuşmak, kadınların canını sıkırmamak, içkiden yemekten anlamak...

Bazan kiralık kavalyeler iş adamları da çağırıyorlar. Clifton Harvey:

— Yemek esnasında iş adamları işten konuşurken biz de kırımlarını eğlendiririz... diye anlatıyor.

Ama en hoşu, güzel bir kadının yaptığı. Bu kadın Harvey'yi bir sabah gezintisi için çağırtmış. Gelince yürüyüşe çıkmışlar. Ancak güzel kadın köpeğini kiralık kavalyenin eline tutuşturmuş.

Kavalye:

— Niçin bu iş için beni kiraladınız?

Kadın:

— Görmüyor musunuz, demiş, köpeğim dişi!

Eh, tabii her işin acı tarafı olacak. Kavalyenin kiralığı da arasına bu kadar hakareti yutacak kadar hazımlı olmalı.

PERŞEMBE

Baloda Kıbrıs

Yeni Gazetede bir fotoğraf... İsmet Paşa, Suat Hayri, Hasan Işık, Kemal Satır bir köşede fısıldaşıyorlar.

Neymiş? Bir baloda karşılaşan politika adamları Kıbrıs konusunu ele almışlar. Ve konuşma bitinceye kadar masalarına kimse yaklaştırmamış.

Eskiden Türkiye'de Kıbrıs baloları yapıldı, şimdi anlaşılan işler tersine döndü balolarda Kıbrıs ele alınıyor.

Bize kalırsa mademki durum böyle Kıbrıs'ı konuşmak için en iyi balo maskeli kıyafet balosudur.

Bakarsınız bir köşede Sam Amca dost maskesiyle...

Bakarsınız bir başka köşede İngiliz müttefik maskesiyle...

Ve Kürt, Ermeni, Yunan, Zangoç, Papaz kılık-kıyafetinde bir sürü kıyafet maskarası da ortalıkta davulun temposuna ayak uydurarak dansedip durmaktalar...

İşte böyle bir balonun âhenğinde geceler boyunca konuşulur Kıbrıs davası...

CUMA

Sakallı Celâl

Sakallı Celâl'i bir gün Aydın valisi makamına çağırır. Bir de bakar ki, savcı, emniyet müdürü de odada.

Asık suratlı bir selâmlaşmadan sonra, vali sorar:

— Celâl bey, sizin için bazı dedikodular var...

— Ne gibi efendim?

— Komünist propagandası yaptığınızı söylüyorlar!

Celâl, sakallarının, bıyıklarının arasında kaybolan acı bir gülüşle susar...

— Ne dersiniz?

— Vallahi, der, Sakallı Celâl, hiçbir şey diyemem...

— Yani?.. Red mi ediyorsunuz, kabul mü?

— Efendim, bendeniz komünistlik nedir bilmiyorum ki, red, yahut kabul edeyim... Önce lütfen bana bunun ne olduğunu anlatınız, öğreneyim de ona göre cevap vereyim...

Savcı emniyet müdürüne bakar, emniyet müdürü valiyeye bakar, vali de önüne...

Neden mi hatırladık bu eski hikâyeyi?

Celâl Bayar, Meydan dergisine bir makale yazmış: «Atatürk ne sosyalistti, ne de liberal» diyor...

Bunu okuyunca Sakallı Celâl

gibi, sayın Bayar'a soracağımız geldi:

— Sosyalizm ve liberalizm nedir efendim?.. Önce onları anlatsanız da öğrenecek!

CUMARTESİ

Hüllecî

Hüllecî'nin başına gelenleri biliyorsunuz.

Hüllecî Reşat Nuri'nin bir piyesi... Ben diyeyim otuz yıl, siz deyin otuz beş yıl önce yazılmış. Türkiye'nin her yanında oynanmış.

Ama geçenlerde Konya'da Vali ve Kumandanlar huzurunda oynanırken Konya İmam ve Hatip Okulu öğrencileri tiyatroyu basmışlar:

— İstemezük... diye.

Hey gidi Türkiye hey...

Sen ne hale gelmişsin?

Sen nereden gelip nerede durmuşsun?

«Azimetin ne tarafa?»

Reşat Nuri'nin piyesini bile hazmedemiyen bir 1965 Türkiye-sinin encamı nedir?

Millî Eğitim emrindeki İmam ve Hatip Okullarından yetişenler Reşat Nuri'ye de mi tahammül edemiyeciler?

Hani galiba bizim Millî Eğitim Bakanlığının eğitim anlayışına da bir Hülle lâzım galiba...

PAZAR

Enteresan!

Cumhuriyette Yılmaz Çetiner çok başarılı bir yazı serisi yayınladı. Amerikan Askerî Yardımının iyguşünü rakamlarla ortaya döktü.

Anlaşıldı ki Amerika aslında bize yardım etmiyor, biz Amerika'ya yardım ediyoruz.

Anlaşıldı ki Amerika, Yunanistanı Hellenizmin gerçekleşmesi için Türkiye'ye karşı silâhlendirmektedir.

Anlaşıldı ki Yunanistanın 44 çıkarma gemisi vardır. Ve Kıbrıs'a çıkarma yapacağız diye hazırlanan bizlerin çıkarma gemimiz yoktur.

Anlaşıldı ki 1960'dan beri Amerika Yunanistana altı ağır muhrip ve 6 çıkarma gemisi vermiş bize hiçbir şey vermemiştir.

Bu yayın hakkında Dışişleri Bakanına ne diyeceği sorulmuş:

— Enteresan... demiş Hasan Işık.

Doğrusu güzel cevap.

Demek ki bu neşriyat Dışişleri Bakanı Sayın Işık'ı enterese etmiş, yani ilgisini çekmiş.

Beterin beteri vardır. Ya bir de enterese etmeseydi?

Ama olmadı. Ve Dışişleri Bakanımızın cevabı tarihe geçecek niteliktedir. Tam bir hariciyecî sözü bu... Ve 1965'teki Türk hariciyecisinin sözü:

— Enteresan!

Hatırlar mısınız, bir Batılı devlet adamı Atatürk ölünce:

— Atatürk öldü, artık dünya daha az enteresandır... demişti.

Atatürk'ün öldüğü nasıl da belli... Dünya gittikçe daha az enteresan olmaktadı... Ve Kıbrıs'ın kayıplara karışması böyle bir dünyada olurken bizim Hariciyenin durumu enteresan bulması az şey midir?

DELİ SAYISI

Akbaba bir «DELİ SAYISI» hazırladı.

Gelecek sayımızda:

- * Deli karikatürleri...
- * Deli hikâyeleri...
- * Deli şiirleri...
- * Deli fıkraları...

AKBABA'nın gelecek sayısı baştanbaşa kahkahadır!

ZİRT Mİ?

Muzaffer İzgü

KOLCU Kerim, cebinden dörde katlanmış bir gazete çıkarak, katlarını yavaş yavaş açtı. Sonra yanındaki Arap Hüsni'ye uzattı:

— Bi yol okuyuver şunu Hösni, dedi. Oku da öğrenelim bakalım, büyüklüklerimiz bizim için n'ediyorlar?..

Kahveci Reşit, Kolcunun çayını sobanın sıcak kumlarının üzerine bıraktıktan sonra:

— Ula Kerim dayı, dedi, bakıyom da her hafta gazata okumaya başladın... Gasabaya gettin miydi gazatasız dönmüyon... Siyasetçilik irüzgârı seni de sardı galiba...

— Ne siyasetçiliği ulan mundar herif?.. Senir şu gayfeden başka nireden habarın var? Sen ancak küpde kaç tenike su galdı, kimler gayfeye cızık attı onu bilin... Dünyadan habarın yok. Gavga etmişler ulan büyüklüklerimiz, gavga... İşte bu gazata onu yazıyomuş...

— Niden etmişler acep?

— Nideni var mı ulan? Etmişler işte... Sen get Hösni'ye de bi çay getir, okusun da dinne...

Kahveci Reşit ocağa doğru se-yirtti. Kolcu, Hüsni'ye bir sigara uzattıktan sonra:

— Oku Hösni, oku da dinniye-lim, dedi.

Hüsni, okumayı askerlikte öğ-rendiği için ilkokul birinci sınıf çocukları gibi hem heceliyerek, hem de kekelileyerek okumağa başladı...

— Bu bu gün, mec mec illis de, ga ga gavga ol du... Te te ır ır ır te te te!..

— N'oluyon lan?.. esgerliğin mi geldi aklına? Boruzan mı öttür-yon?..

— Ne boruzanı be dayı?.. Ha şu-rada üç denecik harif var, onları sökemi-yom!

— Neymiş o harifler?

— Te re te...

— Terete mi?.. Nedir ola terete?..

Eyi bak ulan, tenike falan olma-sın... Tenike atmasınlar gavga eder-ken birbirlerine?..

— Yok be dayı, te re te!

Kolcu Kerim, çay fincanını yeri-ne koyarak gazeteye doğru eğildi:

— Neresi o?.. Göster bakalım, dedi.

— Şurası, ihcık şu Kerim dayı!..

— Baştaki tiyyare oğlum, ondan sonraki garnı şiş tiyyare, garnı şiş-in yanındaki gine tiyyare...

— Annadık dayı emme, hepsi birden n'oluyor onu söktüremedim.

Kahveci, Hüsni'nün çayını getir-mişti, Çayı kızgın kumların üzeri-ne bırakırken:

— Esgerlikde öğrenenden bu gadar olur, diye sırttı. Şunu hep birden okusana ulan... Ve bana bakim!..

Kahveci Reşit, gazeteyi eline aldı. Ağzında sert bir lokmayı çiğner gi-bi yapıp yutkunduktan sonra:

— Tırt, dedi. Bu tırt diye okunur oğlum. Harifler sırasına göre te re te emme, bunun aslı tırt'dır!

— Haydi ulan, dedi Kolcu, her yerde dangalaklıgını belli ediyor. Heç tırt olur muymuş?.. Olsa olsa zırt olur!

— Tırt golcu dayı, vallaha, billaha tırt... Hele bi yol sonunu okuyun, tırt mı zırt mı çıkar ortaya...

— Tırtsa eğerkim, köy yerinin

zırtı, şehir yerine gedip kibarcası tırt olmuştur...

Kahveci Reşit, Kolcunun bu açıklamasına memnun olmuştu. Sırtarak:

— Gosgoca meciliste zırt dinmez ya Kerim dayı, tabii ki tırt dincek. Kelâmın siyasetçesi bu!

— Ohu, ohu bahalım Hösni, mec-ilisde haşa haşa zırt diyen mi ol-muş?

Hüsni, yine heceliyerek okuma-ğa başladı:

— Bö böl bölük ba ba başı get sin sin de o ar ar ka sı sı nı mu muy ya ya ne et tirsın de dedi...

— Tamam!.. diye bağırdı kahveci. Ben dememiş miydin size okuyun da o zırt mı tırt mı neyse çıkar or-taya diye... Arkasını muyane ettir-sin diye kelâm ettiklerine göre, di-mek ki hakikaten zırt olacak!

Kolcu anlamamış gibi:

— Eee peki, bi zırt için gavga mı edilirmiş meciliste? Varsın zırt eden etsin, kime nesi? Yoğusam meciliste bu işin de ayrıca bi usu-lü mü var? Yani demek isdediğim şu ki, siyasetçilik zırtı ayrı mı olu-yor?..

— Sen dinniyecen mi dayı? diye sordu Hüsni. Dinniyeceksen oku-yum...

— Ulan gayfeci yürüğü yok mu-sun ya sen.. Ohu Hösni, ohu...

Hüsni, tam okumak için gazete-ye eğilmişti ki içeriye öğretmen

girdi. Öğretmenin kahveye girmesine en çok Kolcu Kerim sevin-mişti.

— Buyum mâlim bey, dedikten sonra, bi yol annativer Allasen şunu... diye gazeteyi öğretmenin eline tutuşturdu.

— Neyi? diye sordu öğretmen.

— Nalı şu hariflerin ne demek isdediğini. Kimi der bu tırttır, ki-mi yoh bu zırttır... Demindenberi zırt tırt gavgası ediyor.

— Bakayım, dedi öğretmen.

Eline gazeteyi alır almaz gülme-ğe başladı...

— Bu ne zırttır Kerim dayı, ne de tırttır. Türkiye'de bir kurumun adıdır Te demek Türkiye demek, re demek radyo demek, te de tele-vizyon demektir...

— Eyi, güzel, Türkiye'yi anna-dım emme bu radyo didiğin şey-nen, tilâvisyon didiğin şeyi anna-madım. Onlar da ne ki?

— Sen radyo görmedin mi dayı?

— Gördüm... Bizim Osmanlarda bilem var, var emme Türkçe konu-şan, Türkçe türkü çığırın yer yok ki. Açıyoz gıcır gucur, açıyoz guluk guluk, açıyoz düüt düüt ediyor, hepsi o gadar. Şimdi kalkmışlar da bunun gavgasını mı etmişler?.. Yoğusam tümü köylülere pilek mi da-ğıtım demişler?..

— Yok be Kerim dayı, işte bu radyo var ya, hani Ankara'daki istasyonunu, istiyorlarmış ki devlet alsın eline!

— N'olacakmış, vatan cepesi mi okuyacaklarmış gine?

— Yine anlamadın dayı. Bu radyo var ya, güya en çok İsmet Paşa'nın lâfını ediyormuş da, Bölükbaş'nın lâfını etmiyormuş.

— Türkü mü çığıracağınıs Bö-lükbaşı rediyoda?..

— Yok... Parti lâfı edecekmış!

— Ne?.. Parti lâfı mı?.. Tüh, di-mek o gosgoca adamlar bunun için gavga etmişler ha. Akıllarına turp suyu! Rediyoların tümü böyle şü-mendüfer gibi düüüt diye ses çıkar-dıktan sonra ister o gonuşsun, ister o... Peki ya mâlim bey, şu tilâ-visyon didiğin neydi, onu da anna-tiversene bi yol...

— Televizyon mu?.. Hani şey gi-bi, sinema gibi. Misâl olarak mese-lâ, Ankara'da bir mebus konuşa-cak, sen onu burada radyonun için-de göreceksin!

— İresim gibi mi?

— Öyle Kerim dayı, resim gibi.

Kolcu Kerim'in birden yüzü asıldı.

— Haydi mâlim bey, haydi, de-di... Günaha girme Allahını sever-sen. O senin dediğin peygamberler zamanındaymış. Onlar görürlermiş tee uzaktaki şeyleri. Angara'da mebbus gonuşacak da, sen buradan onu rediyonun içinde göreceen ha?.. Haşa... sümme haşa, gece vakdi günaha giriyoz vallaha mâlim bey!

— Sen ne diyorsun be dayı?.. El-ler havada adam yürüttü, adam!

— Cambaz mı, telde mi, biz on-ları yürüteli ne zaman oluyor?..

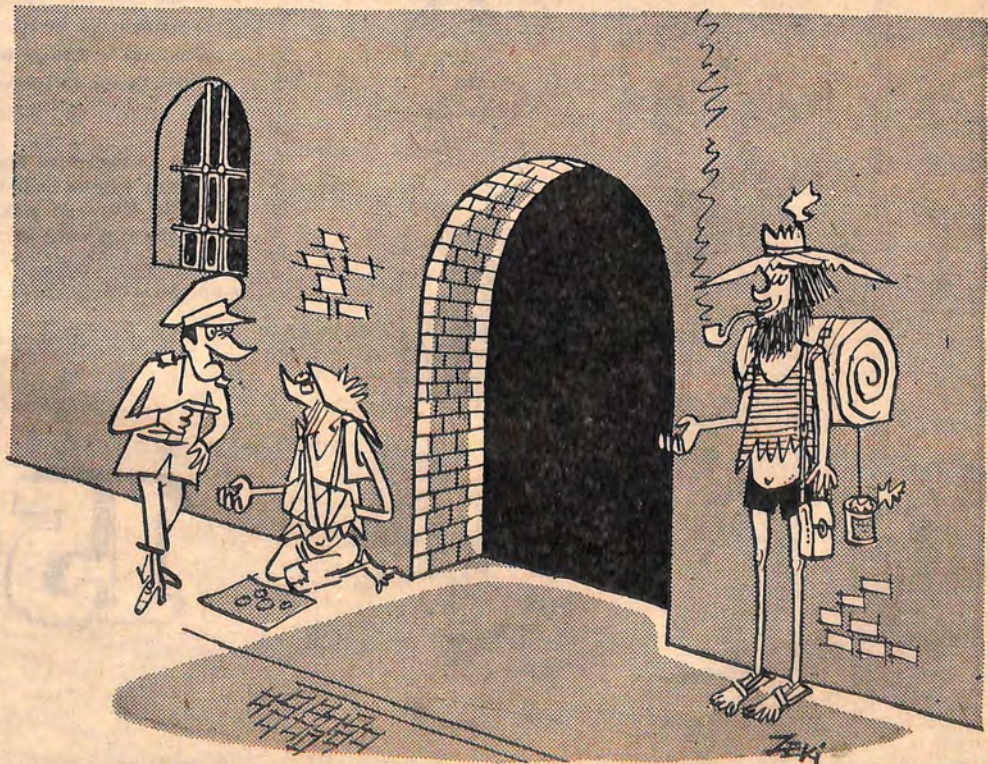
— Telde değil dayı, boşlukta yü-rüttüler, göğün bilmem hangi ka-tında!

— Bırak mâlim bey, bırak Alla-hını seversen... Biz sana şu zırtı bi yol annativer dedik, sen tutun bizi günaha soktun. Şimdi de neredey-se melâikelerle kelâm ettiler diye-cen!

Kolcu Kerim, gazeteyi öğretme-nin elinden aldığı gibi yine dörde katladı ve yanan sobanın içine attı...

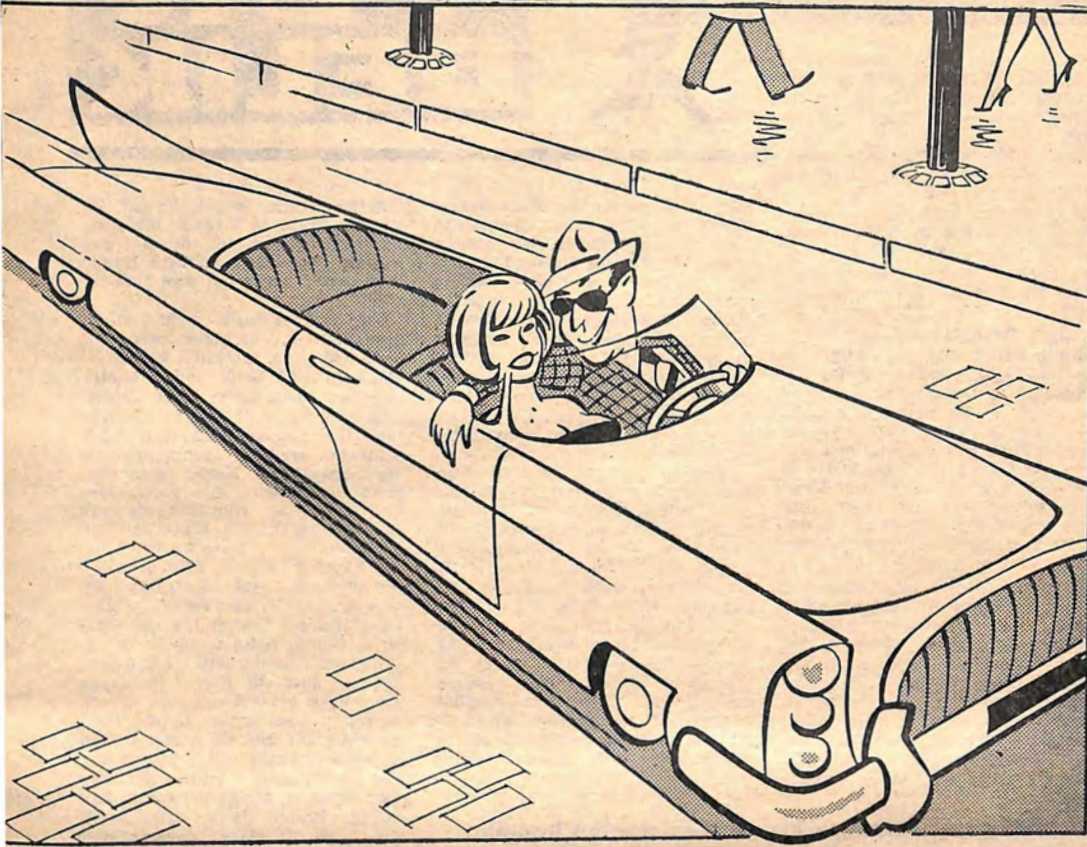
Muzaffer İZGÜ

Dilenci turistler çoğaldı. (Gazeteler)

— Valla ben de turistim memur bey. Çemişkezek'ten geldim!

ızlık mu?...» tezini tartışanlardan mutsuzluğu savunanlar kazandı. — Gazeteler —

Mutsuz azınlık!..

Saygısız garson

Otel garsonu, kapıyı vurma-
dan bir genç kızın yıkandığı
banyo odasına girdi. Genç kız
irkildi, banyonun bir köşesine
büzüldü ve elleriyle göğsünü ka-
payıp garsona korku ve heye-
canla bakmaya başladı. Garson
pişkin ve sakin bir tavırla:
— Ne oldunuz öyle, dedi, hiç
ömrünüzde garson görmediniz
mi?

İşini bilen doktor

Orta yaşlı bayan eve dönünce,
o gün nasılsa eve vaktinden ev-
vel gelen kocası sordu:

— Çarşıda mıydım?

— Hayır, doktora gittim..

Koca şaşkın, şaşkın karısının
yüzüne baktı:

— Sana ne tavsiye etti baka-
kım?

— Çok dinlenmemi söyledi ve
katı surette piyano çalıp şarkı
söylememi menetti..

Koca mânalı bir gülümseme
ile:

— Muhakkak, dedi, sen bizim
altımızdaki doktora gitmişsin!..

Merhamet!

Hayvanlara çok düşkün olan
evin beyi ortalığı toplayan hiz-
metçiye:

— Bak kızım, dedi, şu pencere-
nin camında bir sinek var, bir
saattir, dışarıya çıkmak için çırpı-
nıyor, onu yavaşça tut ve dışarıya
salver sonra tekrar pen-
reciyi kapa..

Hizmetçi kız, hemen sineği
tuttu. Fakat tam pencereyi açıp
dışarıya salıvermek üzere iken
vazgeçti ve:

— Beyefendi, dedi, hayvanca-
ğızı dışarıya salıvermeye cesa-
retim yok, dışarda yağmur var!

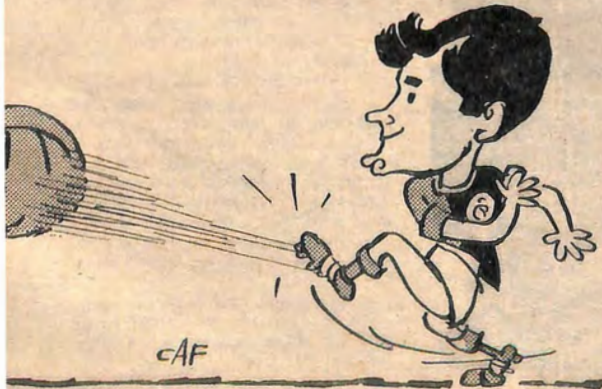
Derler !..

Ayrılmadan bütün bütün acundan,
Tutmak ister aşk dalgının ucundan,
Kudret uman ak anberli mâcundan,
Çaptan düşmüş ihtiyara: «Dinç» derler.

Kızmak neye, küsmek neye, gam neye?
Geçim için taş basılır sineye.
Miras uman dalkavuklar, nineye:
«Hâlâ hoşsun, daha yaşın genç» derler!

Salâhattin KUTLU

150.000 lira aldı. (Gazeteler)

— Kadın külotlarına bakmak istiyorum...
— Buyurun efendim, külotlar altımızda!..

İnanılacak gibi değil ama, bir şambabası tatlısı benim hayatımın akışını tam tersine çevirmiştir.

Askeri Lisede öğrenciydim. O günleri hatırladıkça bugünkü hali-me kendim de şaşıyorum. Aradan geçen şu yarım yüzyılda başıma ne-ler geldi... Nerden nereye geldim...

Pek öyle çalışkan değildim, ama sınavlarımı da geçiyordum. Son si-nıfa geldik. Harbiye'ye geçmemize bir buçuk ay kalmıştı. Doğrusu ya-ramaz, haylaz bir çocuktum, ama hocalar da, subaylarımız da severdi beni. Sporcuydum, iyi top oynar-dım, güreşirdim.

Babam nüfus kâğıdımı geç çıkart-mış olduğu için, nüfus kâğıdına göre, gerçek yaşımdan dört yaş kü-çük sayılıyordum. Onun için sınıf arkadaşlarımla en büyüğü, en yaş-lısı bendim. Onlar onyedinci- onsekiz yaşlarındayken, benim yaşım yir-mikiydi. Üstelik ırice olduğumdan daha da yaşlı görünüyordum.

Biz o zaman Lisede mutbak nö-beti tutardık. Her gün sırayla içi-mizden biri «Nöbetçi Efendi» olur-du.

Yemeklerin iyi olduğu günlerde biz sınıfın birkaç haylazı mutlaka mutbak nöbetçisi olmanın yolunu bulurduk. Zaten çalışan olanlar mutbak nöbeti tutmazlardı, onların nöbetini biz birkaç arkadaş aramız-da paylaşırdık. Nöbetçi efendi ders-lere girmez, mutbak işleriyle, ye-mek dağıtımıyla uğraşır; yani dalgacılığın en iyi yolu, mutbak nöbetçiliğiydi. Mutbak nöbetçisi ol-duk mu, koyunların böbreklerini, yüreklerini kendimize, arkadaşları-mıza ayırırız. Bir karavana böbrek kızartması, ye de ye... Tabii bu iş-ler gizli kapaklı olduğundan, herkes koğuşlara çekilip uyuduktan sonra karavana karavana iyi yemekler, tatlılar koğuşa gelir, arkadaşlar atıştırırız. Ben çok insafsız değil-dim. En insafsızımız Çengel Şa-hin'di. O nöbetçi oldu mu, gece ya-rısı tatlı uykumuzdan dürterek zor-la uyandırır, karavana dolusu et-leri önümüze sürerdi. Yemezsek olmaz, ille de yenilecek... Bu ikram işi sırayla ve karşılıklı olurdu. Bi-risi bize ikram etti mi, nöbet sırası bize gelince biz de ona ikram eder-dik.

Bir gece tatlı uykumun arasında bir tartaklanmayla sığradım. Ne deli günlerimizdi... Tartaklama der-sem şöyle böyle sanma! Dayak bu-nun yanında hiç kahr, Bizim şaka-mız ayı şakası; şaka değil ayıcılık... Karavanaları yüklenen nöbetçi el-ayak çekilince koğuşa girdi mi, zi-yafet çekeceği arkadaşlarını tekme, yumruk, sille tokat uyandırır.

Ben o gün koşu antrenmanı yap-tığımdan iyice yorgun düşmüştüm, kolay kolay uyanamamışım. Çengel Şahin basıyor tekmeyi:

— Kalk ulan, kalk! Kalk pata-tes!...

Yuvarlak, toparlak olduğum için arkadaşlar bana Patates Perit der-lerdi. Ne oluyor diye fırladım, bir de baktım, Zil Kemal, Kandil Sa-lih, Boru Burhan, Azrail tayfası gibi başıma dikilmişler.

Yorgunluktan bir türlü gözlerimi açamıyorum. Uykü sersem!

— Gidin başımdan, uykum var! Ben bir şey yiyemem, diye bağı-rdım. Ama onlar lâf anlar takımın-dan değil. Biri battaniyemi alaşa-ğı etti, ikisi donumu çekip sıyr-maya çalışıyor. Boru Burhan da, musluktan ağzına doldurduğu suyu suratıma püskürtüyor. Artık uykü kahr mı!.. Kalktım yataktan, Ran-zaların arasına düşmeye çöküp te-

peleme bir karavana dolusu böb-rek, ciğer, yürek kızartmasını atış-tırmaya başladık. Üç güğüm de üzüm hoşafı getirmişler, onu da içtik.

Son derslerde kulağı hep yemek borusunda olduğu için Burhana Boru Burhan derdik.

Boru Burhan bana:

— Yarın şambabası var, mutbak nöbetini sen al! dedi.

— Nöbetçi subayı Balyoz Hak-kı'ysa ben nöbet möbet alamam! dedim.

Balyoz Hakkı, bizim sınıf suba-yımızdı; demir gibi bir adam. On-dan korktuğum kadar hayatta hiç kimseden korkmamışım. Yalnız ben değil, ondan herkes korkardı. Çok yakışıklı, aslangibi bir yüzba-sı; hem korkardık, hem de onu çok severdik. Çünkü onun da bizi çok sevdiğini biliyorduk. Sınıfta kalıp alaya çıkmamamız için nasıl canla başla çalışırdı. İçimizden birini alaya çıkarılmaktan kurtaramazsa çok üzülürdü.

Doğrusu, bilgisi kıt, ama çok zeki bir yüzbaşısıydı. Bilgisi kıt, çünkü onlar lisenin ilk sınıfında okurlarken, İkinci Dünya Savaşı patlamış. Savaşta subay kırım ol-muş, subaylar azalmış. Lisenin son sınıfında okuyan öğrencilerden ırice-lerini seçip, kısa bir süre talim-ğâhtan geçirdikten sonra subay o-larak savaşa sokmuşlar. Onlar da yetmez olunca, daha aşağı sınıfta-

TEK DELİK

kilere sıra gelmiş. Bu bizim Balyoz Hakkı, gençirisi olduğundan, daha liseyi bile bitirmeden, talimğâhtan yetişip ateş hattına girmiş. Daha ço-cuk denilecek yaştaiken savaşın içinde pışmış, gayet sert bir asker olmuş. Arkasından da Kurtuluş Savaşı'na katılmış. Ancak savaştan sonra kursa girip bişeyler öğrene-bilmiş. Kendisi iyi bir öğrenimden geçmemenin acısını çok çektiği için, bizim iyi yetişmemizi, çok çalışmamızı isterdi. Bu konuda hiç şakası yoktu.

Yüzünde tek yuvarlak çizgi olma-yan Balyoz Hakkı'nın güldüğünü değil, gülünmediğini bile hiç gör-me-dim. Güleni, sırtını görürse çok kızar, bize sık sık «Askerin yüzü gölgeli olur!» derdi. Hem sertti, hem de asık suratlı değildi. Sol ya-nağındaki derin çizgi, bir şarapnel parçasının iziydi. Vücudunda se-kiz yarası olduğu söylenirdi. Vur-du mu, Allah yarattı demez, bir yumruktaki adamı nakavt ederdi. Ama öğrencilerden birini dövdüğü pek seyrek, ancak yılda bir ya da iki... Ama bu dayak, sanki bir ta-rih olayıymış gibi aylarca dillerde dolardı.

Birinde nedense çok kızdığı Zil Kemal'i koridora kıştırdı, bir yum-ruk attı, oğlan lâstik top gibi zıp-ıhyarak duvardan duvara birkaç kere çarptı, sonra pat diye yere se-rildi.

Bir iyi yanı vardı, çocuklardan kimi döverse, ne yapar eder, onu zorla çalıştırır, sınıfını geçirtirdi. Hattâ, Kandil Salih ondan onbire geçerken bakmış ki cebir imtiha-nını veremeyecek, sınıfta kalma-mak için Balyoz Hakkı'dan dayak yemenin çarelerini aramış; her ne yapmışsa Balyoz Hakkı gözme-den gelip dövmemiş. Biz imtihanlara hazırlanıyoruz, Kandil Salih ders çalışacağına, Balyoz Hakkı'dan na-sil etsem de dayak yesem diye plân-lar kuruyor. Kandil Salih'in acap bir numarası vardı; elinin birini ağ-zına kor, «Barrrt, barrrt...» diye tıpkı trompet taklidi bir ses çıkarı-rdı. Kandil Salih o yıl da çakar-sa, alaya çıkarılacaktı. Onun için her şeyi göze alıp, Balyoz Hakkı'nın arkasından yavaşça sokulup, «Barrrt, barrrt...» diye ötmüş. Balyoz Hak-kı, kulağının dibinde o sesi birden duyunca ürkmüş mü, kızmış mı, her ne olmuşsa, birden iki adım geri sığramış, bir de bakmış ki kar-sısında Kandil Salih süklümpük-lüm... Balyoz Hakkı dövecek diye Kandil Salih'in gözlerinin içi gülü-yor. Balyoz Hakkı, yakalamış bunu kulağından, sürükliye sürükliye o-dasına tıkmış. Haber hemen bütün okula yayıldı. Koridora yığıldık, u-zaktan Balyoz Hakkı'nın oda kapı-sını gözliyoruz. Balyoz Hakkı, Sa-lih'i öldürür. Ama içerden hiç ses gelmiyor. Zil Kemal:

— Tamam, dedi, mutlaka boğdu, oğlanın sesi bile çıkmadı.

Neden sonra Kandil Salih oda-dan çıktı, iki gözü iki çeşme... Zil Kemal onu ağlar görünce:

— Dayak yememiş, dedi, Balyoz Hakkı bir vursaydı buna, bir hafta baygın yatardı.

— Ne ağlıyorsun ulan? diye so-ruyoruz.

Ağlamaktan cevap veremiyor.

— Ne oldu ulan?

Koca oğlan:

«— Dövmeyi beniiii...» diye zırla-maz mı!...

Balyoz Hakkı, kulağından tutup bunu odasına sokmuş:

Ulan it, demiş, seni dövmeye-ceğim!

Kandil Salih yalvarmaya başla-mış:

— Aman yüzbaşım, dövdün, ne o-lur dövdün de adam olayım...

— Dövmeyeceğim ulan seni...

— Ayağınızı öpeyim...

— Yalvarma karı gibi. Yıkıl!

— Hiç olmazsa bir tokat atın yüzbaşım. Bir iyilik edin, ne olur...

Balyoz Hakkı, yalvarıp yakarma-lardan hiç hoşlanmadığı için çok kızmış, o kızgınlıkla Salih'i patak-lıyacak ama, sonra da sınıf geçirt-mesi gerekiyor.

— Ulan askerliği de bok ettiniz, söyle erkek gibi söyle: Hangi ders-ten zayıfsın?

Kandil Salih, bu sorunun sevin-ciyle, topuklarını birbirine vurup sert bir «esas vaziyet»ne geçmiş, tekmil verir gibi:

— Cebir, müsellesat, hendese, kimya, fizik... diye saymaya başla-mış...

Bölükbaşı Polatlı'da konuşurken cereyan kesildi...

— Gazeteler —

— İlahallah... Yine Bölükbaşı konuşuyor galiba!

— Ulan, Allah belanı versin, ge-
riye ders kalmadı.
— Jimnastikten iyiyim yüzbaşım,
geçerim.

— Dövmiyeceğim ulan seni!
Balyoz Hakkı kaçın kurası, yutar
mı hiç, cin gibi adam.

Kandil Salih şaşırır. Balyoz'u
büsbütün kızdırmak için:

— Neden efendim? diye sormuş.
— Dövmiyeceğim seni!
— Ama efendim, dövmezseniz sı-
nıfta kalacağın.

— Kal!
Kandil Salih'in ağlaması bundan-
mış. İmtihanlar bitti. Salih fizikle
cebirden bütünlemeye kaldı. Tatil-
de arkadaşlar sılaya gidiyor. Kandil
Salih Odemişliydi. Balyoz Hakkı,
Salih'i Odemiş'e göndertmedi okul-
da bıraktı. Tatilde okulda kalan-
lardan iki çalışkan öğrenciyi koyu-
yor Salih'in başına. Bunları her-
gün bir odaya kapıyor, ders çalış-
tırıyor. O iki çalışkan çocuğa «Sa-
lih imtihanı veremezse, siz yandı-
nız, artık ona göre...» diyor. Salih
çalışmayacak, kaytaracak olursa
basıyor kötüye. Ayrıca öğretmenle-
re de rica edip, Salih'e arada bir
ders verdiriyor.

Biz tatilden döndük. Kandil Salih:
— Arkadaşlar, dedi, yediğim da-
yaklardan her yanım nasır bağladı.
— Ulan, nasıl öldün?

— Eliyle vursa öldürdüm çoktan,
canımı çok yakmasın diye sopayla
dövdü. Topu topu üç hafta dayak
yedim, ondan sonra Allahın hik-
meti, bir zihnim açılın, cebiri, fi-
ziği söktüm arkadaş. Dördüncü de-
receden beş meçhullü denklemleri
yel gibi çözüyorum.

Kandil Salih ikmal imtihanına gir-
di, tam numarayla sınıf geçti. Öğ-
retmen de şaşırır kalmış:
— Oğlum, sende riyaziyeci kafası
var!.. demiş.

Biz Kandil Salih'e sorardık:
— Nasıl korkmadın da Balyoz'un
arkasından boru öttürdün? ya döv-
seydi?..

— Ne yapayım, alaya çıkacaktım;
ya ölüm ya kalım dedim, her şeyi
göze aldım.

Balyoz Hakkı'dan ödüm koptu-
ğundan nöbetçi subayı olduğu için
mutbak nöbeti tutmak istemiyordum.
Dersten kaçmak için başka-
sının nöbetini aldığımı öğrenirsem
yandım.. Hiç dayak yemiş değildim.
Mutbaktan en bol yemekleri, tatlı-
ları ben kaldırdığım için arkadaş-
lar tatlı verilen günler benim nö-
betçi olmamı isterlerdi.

Boru Burhan:
— Yarın nöbetçi subayı Balyoz
değil, Omuz Tahsin... dedi.
— Öyleyse tutarım, dedim.

Omuz Tahsin çantadan yetişme
bir yüzbaşısıydı, yani okuldan yetiş-
memişti. Kita çavuşuymuş. Savaşta
çok büyük yararlıklar göstermiş,
başçavuş, sonra teğmen, terfi ede
ede yüzbaşı olmuş. Arkadaşları çok-
tan General olmuş, o daha yüzba-
şı... Yaşlı, çok bağırır çağırır, ama
yumuşak bir adamdı. Samlıymış
yani Arap. Bunca yıldır dilini düzel-
tememiş. Türkçeyi Arap ağzıyla
konuşurdu: «Trampet» diyemez
«tramfetara» derdi. «Baş çavuş» di-
yemez «beş çevuş!» derdi. Onun
iki lakabı vardı: Güğüm Tahsin,
Omuz Tahsin. Onun nöbetçi olduğu

— Oooo, maşallah, sen ne zaman evlendin yahu?..

günler, sabah kahvaltısında reğel
dağıtırken, gözü önünde birkaç
tabak reğel kayboluverir. Reğel ta-
baklarını bir bir sayar, diyelim
kırk... Başını çevirmeye kalmaz,
tabaklar otuzbeşe iner. O zaman
hep şöyle bağırdı:

— Şimdi kırk gurgüm reşel var-
dı yehu!.. Şimdi yehu... Kim aldı
yehu?... Beş gurgüm reşel yok yehu...
Hangi hargele aldı yehu?..

Yiyecek içecek konan her türlü
kaba, her nedense hep güğüm der-
di. «Güğüm» ü de «gurgüm» diye
söyleirdi.

— Hangi hargele aldı yehu?...
Beş gurgüm reşel yehu!..

Diyece kadar üç tabak daha sır
olurdu.

— Yehu uş gurgüm deha yok...
Hangi hargele aldı yehu?..

Kanat cırpır gibi sol omuzunu
durmadan ilerigeri oynattığı için
bir adı da Omuz Tahsin'di.

Omuz Tahsin'in kendisine mah-
sus lûgatı vardı. Elektrik demez
«çıra» derdi. «çıra» yı «sıra» diye
söyleirdi. Onun gençliğinde belki de

ordugâhta çıra yakarlarmış. Sonra
nedense «Boru çaldı mı?» diye de-
ğil de «Tramfetara şaldı mı?» di-
ye sorardı. Belki onun gençlik za-
manında boru değil de trampeta
çalınıyordu.

Biz onun kendine mahsus keli-
melerini artık öğrenmiştik. Bir ya-
bancı olsa hiç bişey anılamazdı.

Onun nöbetçi olduğu akşam, yok-
lama şöyle yapıldı. Yoklama boru-
su çalar, bahçeye diziliriz. Nöbetçi
efendi yoklamayı hazırlar. Omuz
Tahsin seslenir:

—Beş şavuuuüş!..
Nöbetçi efendi koşar gelir, esas
vaziyetinde karşısında durur:
— Buyur yüzbaşım!
— Tramfetara şaldı mılii?
— Çaldı yüzbaşım!
— Heb sıraalar yandı mılii?
— Yandı yüzbaşım.
— Heydi yellâh..

İster elektrikler yansın, ister yan-
masın, isterse gün ortası olsun, o,
her yoklamada böyle sorardı:

— Heb sıraalar yandı mılii?
Buna verilecek cevap yalnız bir
türlüyüdü:

— Yandı yüzbaşım!
— Heydi yellaaah!..

Ertesi gün Omuz Tahsin'in nöbet-
çi subayı olduğunu öğrenince mut-
bak nöbeti tutmağa razı oldum.
Asıl nöbetçi de Kavanoz Basri de-
diğimiz uyuntu bir çocuktu, ukalâ
dümbeleşinin biri...

Karavanalardakileri sildik süpür-
dük, yattık yataklarımıza.

Mutbak nöbeti öğleleri değiştiril-
irdi. Öğleyn Kavanoz Basri'ye git-
tim:

— Bugün nöbet seninmiş, bana
devreder misin? dedim.

— Etmem! dedi.

— Et ulan!

— Etmem! Herkes kendi nöbeti-
ni tutsun...

— Öyleyse sat nöbetini.

— Herkes kendi nöbetini tutsun

arkadaş; vazife vazifedir.

— Altı kalem pırzola ya da sat-
maz mısın?

— Ben ağgöten değilim!

Şeytan, iki tokat çarp suratına

diyor ama, bu ukalâ dümbeleşinin

sağı solu yoktur, şikâyet eder. Nö-
bet tutunca kimseye yararı olsa yü-
reğim yanmaz. Kendisi bile, mutbak-
ta bir böbrek kızartırıp yiyemez.

Zil Kemal, Kavanoz Basri'ye:

— Eh, sen bilirsin! dedi.

Kandil Salih de:

— Sen bilirsin kardeşim... dedi.

Ben de:

— Kendin bilirsin! dedim.

Boru Burhan:

— Pekiy, öyle olsun; bizden söy-
lemesi... dedi.

Çengel Şahin:

— Biz karışmayız! Bizden günah
gitti... dedi.

Kavanoz Basri bu sözlerden iyice
kuşkuya düşmüştü. Gözleri korku
içinde bakındı. Yine buna benzer
bir kaltabanlık yapmıştı da, biz
gece uyurken yüzünü bir güzel kap-
kara boyamıştık. Sonra da uyandı-
p, sözde uyur gibi yapan Çen-
gel Şahin'in suratını ona boyatmış-
tık. Oysa Kavanoz Basri'nin suratı-
nı az önce Çengel Şahin boyamış,
sonra yatağa uzanmıştı. Kendi su-
ratının kapkara olduğundan habersiz,
Çengel Şahin'in yüzünü büyük
bir neşe içinde mürekkeple boyar-
ken, Çengel birden uyanmış gibi
yaptı, Kavanoz Basri'yi eşek sudan
geleşiye dövdü. Kavanoz suçlu ol-
duğundan şikâyet de gidemedi.

Ama sabah olup da koğuştaki bü-
tün çocuklar alaya başlayınca, önce
suratı boyalı Çengel'le alay ettik-
lerini sanıp keyiflendi ama, mus-
lukta yüzünü yıkarken avucuna yil-
zinden mürekkepler akınca çok
kötü bozuldu.

İşte o gündenberi bizim tayfa-
dan çekinir olmuştuk.

Tavşan ürkekliğiyle bize bakınan

Kavanoz Basri:

— Ama bugün şambaba var, dedi,

gece bana da şambabası getirirsen

nöbetimi sana bırakırım.

— Ne kadara?

— On tane şambaba...

— Pekiy...

Kavanoz Basri on şambabaya nö-
betini bana sattı.

Gündüzden her şeyi hazırlamış,
böbrek, yürek, ciğer kızartmalarını,
üç karavana dolusu şambabasını
gizli yerlere saklamıştım.

(Devamı var)

BUZDOLABI

ÇAMAŞIR MAKİNASI

GAZ SOBASI

ARÇELİK

BUZDOLABI

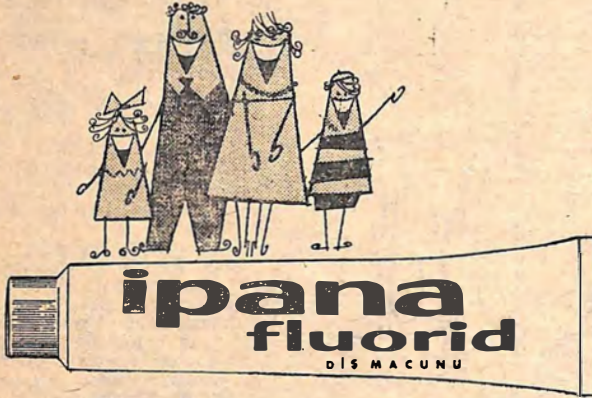
ÇAMAŞIR MAKİNASI

GAZ SOBASI

(Yeni Ajans: 2106—103)

15

Florürlü diş macunu

Diş etlerini kuvvetlendirir.
Diş minelerini sertleştirir.
Çürümeleri önler.

(Radar Reklâm: 17—102)

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

Her ay
75 Öğrenciye
2 Sene müddet ile
250 Lira Burs

CESTİLLİ PARA İKRAMIYELERİ

V3

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI
(Basın: 4610—A—2611—101)

Ne yapacak

Otuz yıllık taksi şoförüydü. Tota-
da onüçü tutmuş büyük bir para
kazanmıştı. Kendisiyle görüşen bir
gazeteci sordu:
— Bir milyonu cebinize koyunca
ne yapacaksınız?
Şoför, neşeli neşeli cevap verdi:
— Yaya olarak, rahat rahat şehri
dolaşacağım!

Ne olur, ne olmaz..

Sevim, babasının kasasından elli
bin lira alıp kendisini buna teşvik
eden sevgiliyle yola çıkmıştı.
Trende, bir aralık Sevim sevgili-
sine sordu:
— Ya babam paralarını alıp kaç-
tığımı anlar da beni yakalatırsa ne
yaparız?

Açıkgöz sevgilisi:
— Aman, dedi, iyi ki aklına gel-
di.. Ver şu paraları ne olur, ne ol-
maz benim cebimde dursun!..

Dikkat et...

İki aristokrat ailenin uşağı
konuşuyorlardı:
— Geçen gün o kadar canım
sıkıldı ki, Madam d'ö Sevin'e-
nin mektuplarını okudum.
— Bari iyi kapatsaydın; cın gi-
bi kadındır, bir farkedirse...

İyi kalpli çocuk

— Anne ben gece yarısı mı
doğdum, anneannem söyledi.
— Evet ya, karlı bir kış ge-
cesi idi...
— Seni uyandırmadan, değil
mi anneciğim?...

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı aylığı
25 lira. Yabancı memleketlere yıl-
lığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla
gönderilecek abonelerden uçak mas-
rafı ayrıca alınır.

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

İLAN FİATİ: Kapak içi, santimi
20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

©

Bu gazete Basın ahlâk yasasına
uymayı taahhüt etmiştir.

©

Fiatı : 100 kuruştur.

TRANSİSTORLU
RADYOLARIN
ŞAHI...

THOMSON

RT 245 modeli - 3 dalgali
lüks ağaç mobilyalı

...sayesinde
memleketimizde yapılan
bütün radyo yayınlarını
NET ve GÜR sesle,
en iyi şekilde
dinliyebilirsiniz

- Sesi son derece kuvvetlidir
- 8 transistorun vazifesini gören
7 transistorludur
- Fiatı uygundur

Genel Distribütörü:

BEKO TİCARET A.Ş.

Beyoğlu, İstiklal Caddesi 349,
Tel. 49 35 00

(Yeni Ajans: 2104—104)

ZORAKI milyoner

Mark Twain'den çeviren: GÜLÇİÇEK

YİRMİ yedi yaşında hayatta tek başıma kalmıştım. İsimden ve babamın temiz isminden başka güvenecek şeyim yoktu. Bütün sağlığımla istikbalimin parlak olacağına inanıyordum...

San Francisco'da bir bankada çalışıyordum. Tek eğlencem, cumartesi günleri öğleden sonra sandala binip kürek çekmeği talim etmekte.

Bir seferinde farkına varırdan açık denize çıkmışım; Londra'ya giden bir yelkenli görüp beni aldı. Yolculuktan bahsetmek uzun sürecek, onu bir yana bırakalım... Kamartotluk ederek bilet paramı çıkardım. İngiliz sahillerine çıktığım zaman üstüm başım dökülüyordu. Cebimdeki bir dolarla o gün ancak karnımı doyurabildim. Ertesi gün sabahın akşama kadar aç, susuz doluştım.

Üçüncü gün, ellerim cebimde ağıltan ağızma acı sular gelerek Portland Meydanında taban teperken, dadısının elinden tutmuş küçük bir çocuk gördüm. Yanımdan geçerken bir kerecik dişlediği armudunu elinden düşürdü. Geçip gittiler. Çamurlar arasında yatıp kalan armut pek davetkar görünüyordu; gözümü bir türlü ayıramıyordum; bir yandan da midem gurultuyor, dudaklarım kuruyordu. Birkaç defa almağı denedim; tam eğilip elimi uzatırken yoldan geçenler bana bakıyormuş gibi geliyor, kızırıp bozuyor, gözlerimi deviriyordum. Ne yapacağımı bilmez halde ayağa kalkarken arkamdan biri seslendi:

— Beyefendi, arabaya buyrun.

Son derece lüks döşenmiş bir salonda, orta yaşlı iki İngilizin karşısındaydım. Uşak dışarı çıkınca, ev sahipleri beni oturmağa davet ettiler. Henüz tamamiyle toplanmamış bir sofranın başındaydılar. Biraz evvelki çamurlu armut gibi, bu göp dolu masadan gözlerimi ayıramıyordum. Fakat dokuzu sekize boz, mostrayı bozma demişler... Hiç orali olmuyor gibi davranıyordum.

İki kardeşmişler, aralarında iddia ya tutuşmuşlar. Fakat bunun ne olduğunu daha sonra öğrenecektim.

Belki hatırlarsınız; bundan bir müddet evvel İngiliz Merkez Bankası, dış harcamalarda kullanılmak üzere hususi olarak iki tane bir milyon sterlin değerinde kâğıt para bastırmış. Bunlardan biri nasıl olmuşsa dikkatsizlikle tedavüle çıkmış. Öteki ise hâlâ hazineye saklı duruyor.

İki kardeş, İngiltere'ye beş parasız ve yanında bir tek arkadaşı olmadan gelen bir yabancının eline bu bir milyon sterlin değerindeki para verilirse ne yapar, nasıl harcar diye düşünüp tartışmışlar, zira her seferinde bu büyük banknotu nereden bulduğunu anlatmağa mecbur olacaktı.

Kardeşlerden A diye bahsedeceğimiz, yabancının çaresizlik içinde kalıp en sonunda sinir krizleri geçirip kendini öldüreceğini, B ise yabancının elindeki büyük paranın verdiği prestij ile uzun müddet, en az bir ay, mükellef bir hayat süreceğini, yiyip içip, yan gelip yatacağını iddia etmiş. B Bankadan banknotu satın almış.

Bundan sonra iki kardeş, bütün aile efradı, ahçı, uşak, hizmetçiler bu maceraya girilsecek yabancı avına çıkmışlar. Birkaç kişi bulmuşlar ama bunlar ya zeki fakat namuslu değil, veya namuslu fakat aptalmışlar. Benim ilk görüşte tam istedikleri olduğuma kanaat getirip evlerine getirmişler. Tabii ben bütün bunların böyle olduğunu en sonunda öğrendim.

Önce bana kim olduğumu, nereden geldiğimi ve ne yaptığımı sordular. Cevaplarım onları tatmin etmişti. Şimdi sormak sırası bana gelmişti: Pekî benden ne istiyorsunuz? dedim. Biri bana bir zarf uzatarak içinde arzu ettiğim şeyi anlatan bir mektup olduğunu söyledi. Tam açacakken ikisi de üstüme atılıp ellerimi tuttular.

— Bunu kendi evinizde yapacaksınız, dediler: Soğukkanlılığınızı kaybetmeyin, acele de etmeyin.

Bir şeyler söyleyeyim dedim, ama o kadar şaşkıncım ki ağzımdan sadece bir takım anlaşılmasız mırıltılar çıktı.

Kapıya doğru giderken çok bozuk çalışıyordum. Bu rahatı yerinde, zengin herifler benim gibi bir zavallıyı babalarının eğlencesi zannedip ellerinde oyuncak etmişlerdi. Fakat ne söyleyebilirdim ki... Çaresizdim.

Keşke armudu alıp yeseydim diye düşündüm. Ama açık gözün biri onu çoktan midesine indirmiş olmalıydı.

Evden biraz uzaklaşınca zarfı

yırttım. Gıcır gıcır bir banknota elim değince, ne aklımda, ve de sinirim kaldı. Hayat birden toz pembe göründü.

Parayı hemen cebime indirdim ve yemek yiyebileceğim bir yer aramağa koyuldum... Öntüme tabak tabak getirilenleri bir dev gibi bir lokmada yutuyordum, durmadan yenilerini ısmarlıyordum. Midemin gurultusu geçince, doyduğuma kanaat getirdim. Borcumu ödemek için cebimdeki parayı çıkardım, bir de ne göreyim, bir milyon sterlinlik bir kâğıt para değil mi... Gözlerim döndü, aptallaştım. Uzun müddet parmaklarımın ucunda gıcırdayıp parlayan banknotu seyrettim, büyülenmiş gibiydim.

Lokanta sahibinin halini de bugün gibi hatırlıyorum: ağzı bir karış açık, elleri yanına sarkmış, öylece bakakalmıştı.

Yapılacak tek şey vardı; parayı uzattım.

— Şunu bana bozuverin, dedim.

Adam silkinerek kendine geldi; ellerini oğuşturdu, yüzünü buruşturdu, özürlü diledi. Sadece okşar gibi elini sürdü, sabit bakışlarını yine paraya dikti. Mukaddes bir şeye dokunduktan sonra çarpılmayı bekler gibi bir halli vardı.

Ben ise durmadan ısrar ediyordum:

— Çok rica ederim, beş on kurşukluklar da olsa, ziyayı yok; bana bozuk para lazım.

Yerlere kadar eğilerek:

— Aman efendim, istirham ede-

rim, dedi; ne olacak iki tabak yemek yemişsiniz, lâfı mı olur. Gelecek sefere ödersiniz efendim, gelecek sefere ödersiniz...

Bir yandan da bana hususi hesap açacağını, ne zaman istersem lokantanın kapısının açık olacağını, halkın arasına girebilmek için kıyafet değiştirmiş bir centilmen olduğumun her halimden anlaşıldığını ilâve ediyor, evet efendim sepet efendimlerle beni pohpohlu yordu.

Bu arada yeni bir müşteri geldi. Patron parayı cebime sokmamı ısrar ederek, birçok reveranslarla beni kapıdan yolcu etti.

Şimdi dosdoğru iki kardeşin evine gidip yanlışlık yaptıklarımı söylemek ve parayı iade etmek lâzımdı. Kızıyor, sıkılıyor ve söyleniyordum.

Eve yaklaştığım zaman her şeyin son derecede sakin olduğunu gördüm; herhalde henüz yanlışlığın farkına varılmamıştı.

Kapıyı çaldım, bir uşak açtı; efendilerini görmek istediğimi söyledim. Muhteşem bir kayıtsızlıkla:

— Beyefendiler burada değil, git-tiler, dedi.

— Gittiler mi? Nereye?

— Seyahate.

— Ama nereye?

— Memleket içinde bir yere...

— Memleket içinde mi?

— Evet efendim.

— Ne tarafa? Hangi şehre?

— Hiç bilmiyorum.

— Ne zaman dönecekler?

— Bir ay sonra demişlerdi.

Artık çıkıp gitmekten başka işim kalmamıştı. Ne garip bir haldeydim. Ta bir ay sonra döneceklermiş... Allah Allah, bu da ne demek? Belki mektupta bir şey yazıyordur. Hay aptal kafa, açık okumadım bile.

Zarftan dörde katlı bir kâğıt çıktı:

«Zeki ve namuslu bir adama benziyorsunuz. Muhakkak parasız pul-suz bir yabancısınız. İşte size birkaç kurşuk. Bir ay sizde kalsın. Otuz gün sonra tekrar görüleşeceğiz. Sizin üzerinizde iddiala tutuştum, eğer kazanırsam iş, para, mevki, ne isterseniz vereceğim. Siz sadece (Lütfen sayfayı çeviriniz)

Kırlarda bahar: Bir çiçek, bir böcek!

akıllıca hareket etmesini bilin kâfi.»
Ne imza, ne adres, ne de tarih.
Bu ne esrarlı işti ya Rabbim...
Neyse başa gelen çekilir. Bir terzi dükkânının önünden geçerken, üstündeki yurtık pirtikların yerine iyi bir takım elbise almak aklıma geldi. Fakat bir milyon sterlinden başka param olmadığı için ödeyemedim. Hızla geçip gitmek istedim, fakat bir kere aklıma takılmıştı, şeytan beynimde davul çalıyordu. Sonunda dayanamayıp içeri girdim. İlk önüme çıkan tezgâhtara hazır elbiseniz var mı? diye sordum, yüzünü buruşturup karşıdakine sormamı söyledi. O ise hiç alâkadar olmadı; ben de bir tezgâhtan ötekine ayağımı sürüyerek ve her adımda ümidimi kaybederek gidip duruyordum. Neyse sonunda birisi halime acıdı, dükkânın dibinde esicilerden alınmış, lekeli yamalı elbiselerin yanına götürdü; birisini aldım giydim, pek uymamıştı ama iplerinde en temiziydi. Giderken adama sıkılarak sordum:
— Birkaç gün sonra ödersem olur mu?
Tezgâhtar sinirlenmişti:
— Paranız mı yok? Belliydi zaten; sizin gibi paçavrahılarda beş para bulmak mucizedir.
Bu kadar hakarete dayanamazdım:
— Buraya baksanıza, dedim, siz beni ne zannediyorsunuz. Üstündeki elbiseleri mi beğenmediniz? Ben de beğenmiyorum, zaten onun için buraya geldim. Yalnız paramı bozamayacağınızı bildiğim için böyle söyledim.
Müştehzî bir ifade ile yüzüme baktı:
— Parasını bozamazmışız, lâfa bak, güleyim bari... Burası sermayesi Hayd Park'ın iki mislini satın alacak zengin bir müessesedir. Kasamızda paranızı bozacak kadar ufaklık bulunur.
— O halde buyrun, dedim, ve parayı uzattım.
Adam geniş bir tebessümle uzaklaştı. Fakat birden durdu ve döndü, yüzünde donmuş gibi bir ifade vardı.
Mağazanın sahibi ne olduğunu merak edip yanımıza yaklaştı.
— Ne var? dedi, ne oluyor? Siz ne istemiştiniz?
— Bir şey yok, dedim, paramın üstünü bekliyorum.
— Çabuk olun Ted, müşteriye bekletmeyin.
— Söylemesi kolay, verdiği paraya baksanıza...
Patron parayı aldı, dişlerinin arasında ısıklaldıktan sonra, el kol hareketleri ile bağırıp emirler vermeğe başladı.
— Bir arşı milyonere sattığınız mala bakın. Ted, sen delisin, beni rezil ettin. Beyefendi bu tarafa gelin. Bakın bu yumuşacık ipekli gömlek, şu kırmızı desenli kravat, şu prensdöğal elbise tam size göre. Buyrun, bir tecrübe edin.
Sadece teşekkür ettim; o konuşmağa devam ediyordu.
— Tamam beyefendi, sanki sizin için dikilmiş gibi. Ted, kalem kâğıt getir, beyefendinin ölçülerini alalım, arada bir buraya uğramakla bize şeref verecekler.
Daha ağzımı açacak vakit bulamadan ölçülerim alınmıştı; patron benim adıma konuşuyor öğleden sonra elbiseleri, merasim için koyu takımlar ısmarıyordu.
Ben de arada bir lâf atıyordum:
— Yalnız bütün bunları hemen ödeyemeyeceğimi biliyorsunuz; ya paramı bozarsınız, ya da bilmem hangi güne kadar beklersiniz.
— Aman beyefendi, böyle fuzulî şeylerden bahsederek ağzınızı yormayın. Ömrümün sonuna kadar beklemeye hazırım. Ted, paketleri beyefendinin adresine gönderiniz, müşterileri bir kenara bırakın, yalnız kendisi ile meşgul olunsun.
— Şimdi evimi değiştiriyorum, dedim. Size yeni adresimi bildiririm.
18

— Tabii canım, tabii, ne olacak...
Buyrun kapı bu tarafa.
Hanovre Square'da çok lüks bir daireye yerleştim, fakat yemekleri ilk girdiğim lokantada yemeği âdet edinmiştim.
Sayemde lokanta meşhur oldu; herkes cebinde bir milyon sterlin ile dolaşan adamı merak ediyordu. Gazeteler dünyadaki milyonerlerin acaip âdetlerinden bahsederken, en başta görülmemiş bir nü-mune olarak beni ele alıp sayfalarına yazı yazıyorlardı.
Amerikan sefirine gittim; beni en kıymetli bir dostu gibi karşıladı; iltifat etti, babamın Yale üniversitesinden arkadaşı olduğunu söyle-yince samimiyetimiz büsbütün arttı. Sık sık gelmemi, gelmezsem darılacağına söyledi.
Sefir bir akşam benim şerefime bir yemek verdi; kalburüstü bir toplantı olmuştur : On dört kişilik seçkin davetliler arasında Shore-dith dük ve düşesi, kızları Anne-Grace-Eleonore-Celeste de Bohun, Newgate kont ve kontesi, Cheap-si-de vikontu, Bladherskite lord ve leydisi, ve en nihayet ev sahibim, karısı, kızı ve kızının çok tatlı, çok sevimli bir arkadaşı Portia Laug-miyorum; keyfimi kaçırıyor.
— Sıkıntılarınızı bana açın, belki yardım edebilirim.
— Bilmem ki, dedi. Gözleri buğulanmıştı.
— Tabii, tabii, size elimden geldiği kadar yardım ederim.
— Size itimadım var, insanın dostu olması ne güzel şeymiş...
Sonra yemek salonuna geçildi; fakat İngilizler bir yemek davetine gitmeden evvel karınlarını doyurur-lar, bunun için de bu çeşit yemek-lerde sofrada hemen hemen hiçbir şey olmaz. Burada da bir tabak do-lusu havyar ile frambuazdan başka şey konmamıştı.
Ben bu arada Portia Laugham'a aşkımlı ilân ettim, meğer o da ilk görüşte bana vurulmuş. Elimdeki bir milyon sterlinden başka param olmadığını ve bu paranın da bana ait olmadığını söyledim. Sonra son üç günde başımdan geçenleri anlat-tım; o durmadan gülüyor, gülüyor-du. O güldükçe ben de büsbütün âşık oluyordum!
Hasting ile mükellef daireme gittik.
— Burası küçük bir saray, dedi. Buraya baktıkça fakirliğimi daha iyi anlıyorum.
ham vardı; bu çok gençkızı ilk görüşte âşık olmuştum.
Herkes salonda oturmuş sofraya davet edilmeği beklerken, usak yeni bir misafirin geldiğini haber verdi: Mr. Lloyd Hasting.
Misafir ev sahipleri ile selâmlaş-tıktan sonra bana doğru geldi.
— Galiba sizi tanıyorum, dedi.
— Ben de sizi çok iyi tanıyorum, diye cevap verdim.
— Yoksa siz... Şu bizim... Hani...
— Evet, evet, iyi bildiniz. Ben O'yum.
— Daha bir hafta evvel San Fran-cisco'da Balake Hopkins'in hesap-larına yardım ediyordunuz. Geceleri de fazla mesai yapıp kaldığınız evin kırasını ödemeğe çalışıyordunuz.
— Evet, bütün söyledikleriniz doğru.
— Demek zenginliği efsaneleşen bizim Henry Adams'mış. Şaşırma-kta beni haklı görün.
— Ben de sizin kadar şaşkınım, bilmem ne zaman kendime gelece-ğim.
— Peki daha dün ucuz lokanta-larda yemek yerken, nasıl oldu da kendinizi yüksek sosyeteye kabul ettirecek kadar yükselip; para sahi-bi oldunuz.
— Bu çok garip bir tesadüfün neticesi. Sonra anlatırım. İşleriniz nasıl?
— Pek iyi değil, bahsetmek iste-

— Yazı gelirse hava açık, tura gelirse kapalı...

— Babacığım, ona ne gibi bir şey vereceksin.
— Ne? Baba... Babanız mı?
— Evet babam; ben sefirin ye-meğine mahsus sizi tanımak için gelmiştim.
Bu sefer Abel'e döndüm:
— Bana verdiğiniz sözü tutmanı-zı istiyorum?
— Peki ne yapayım?
— Damadınız olmanı kabul edin.
— Ben de olmayacak bir şey is-tersiniz diye korkmuştum. Alın, si-zin olsun...
İki üç gün sonra Londra'da her-kes maceramı öğrenmişti; şaşın-lar mı, hayran mı olsunlar kestire-miyorlardı. Biz bu karışıklık ara-sında evlendik ve dünyamın en me-sut insanları olarak balayımızı ge-çirmek için Balearlara doğru husu-si yatımızla yola çıktık...
— Demek isminizden faydalanıp aksiyonlarımla satabileceğim. Lond-ra'nın bütün zenginleri etrafıma

üşüşecekler. Bu ne iştir. Rüyamda görsem inanmazdım.
Yirmi dört saat içinde belki elli zengin gelip bunun doğru olup ol-madığını sordular; ben de bire bin katarak, ballandıra ballandıra an-latıyordum.
Geceleri yemekten sonra sefire gidiyor, orada sevgili Portia ile elele istikbalden, saadetten ve ha-yattan bahsediyorduk.
Ay sonunda İngiliz bankalarında bir milyon dolarım vardı; Hestings hayatından çok memnundu.
Nihayet büyük gün gelip çatmış-tı, iddialarla buluşacaktım. Por-tia'yı alarak Portland Place'deki eve gittim. Bütün yol boyunca nasıl ha-reket edeceğimizi konuştuk.
— Henri, diyordu, eğer çok ister-sek, belki hiçbir şey vermezler. Dikkatli olmak lazım.
Yine aynı usak kapıyı açtı. İki centlemenin karşısına gittik. Ya-nımda Portia'yı görünce şaşırıp kaldılar. İlk olarak:
— Beyler, dedim, yanımda gördü-ğünüz bu tatlı kız yakında karım olacak.
Sonra onları Portia'ya takdim et-tim.
Bize yer gösterdiler; konuşmağa başladım:
— Size hesap vermeğe hazırım.
— Çok memnun olunuz, dedi yaş-lıcası; bakalım hangimiz kazandı. Eğer ben kazanmışsam, ne isterse-niz vereceğim. Para nerede?
— İşte burada, deyip uzattım.
— Abel, ben kazandım, diye biri ayağa kalktı.
— Evet, bu benim verdiğim bank-not; size yirmi bin sterlin verme-ğe hazırım, siz kazandınız.
— Hepsi bu kadar değil. Sizin için giriştiğim bu macerada başıma çok iş sardım. Bakın.
— Ne? İki yüz binlik bir banka hesabı? Hem de kendi adınıza?
— Evet, kendi adıma. Bütün bun-lar bana borç verdiğiniz para saye-sinde oldu. Ne yazık ki hiç işime yaramadı, zira kimse beni onu boza-cak kadar ufaklığı yoktu.
— Doğrusu, ne diyeceğimi bile-miyorum, dünyada sizin gibi bir tane daha yok.
Herkes çok memnun görünüyor-du. Etrafıma bakındım:
— Haydi Portia, artık gidelim, dedim.
Abel yanıma geldi:
— Nereye gidiyorsunuz, daha size verdiğim sözü tutmadım ki.
— Çok teşekkür ederim, artık ihtiyacım kalmadı.
— Henri doğrusu beni utandır-ıyorsunuz, dedi Portia, yapılan iy-liğe karşılık vermesini bilmiyorsun. Müsaade edin de ben sizin yerinizde beyefendilere teşekkür edeyim.
— Peki, müsaade ettim, yalnız çabuk olun.
Portia kalktı, Abel'in kucasına oturdu, kollarını boynuna doladı, ve yanaklarından öptü; sonra üçü birden gülmeğe başladılar. Şaşır-dım, ne yapacağımı bilmiyordum.
Sonra Portia berrak sesiyle ko-nuştu:
— Babacığım, ona ne gibi bir şey vereceksin.
— Ne? Baba... Babanız mı?
— Evet babam; ben sefirin ye-meğine mahsus sizi tanımak için gelmiştim.
Bu sefer Abel'e döndüm:
— Bana verdiğiniz sözü tutmanı-zı istiyorum?
— Peki ne yapayım?
— Damadınız olmanı kabul edin.
— Ben de olmayacak bir şey is-tersiniz diye korkmuştum. Alın, si-zin olsun...
İki üç gün sonra Londra'da her-kes maceramı öğrenmişti; şaşın-lar mı, hayran mı olsunlar kestire-miyorlardı. Biz bu karışıklık ara-sında evlendik ve dünyamın en me-sut insanları olarak balayımızı ge-çirmek için Balearlara doğru husu-si yatımızla yola çıktık...
Çeviren :
Gülçicek

TARASKONLU TARTAREN

Alphonse Daudet'den "BULENT
SEREN" Resimleyen:

121 Deveyi cömeltiler, sandıkları bağladılar. Prens hayvanın boyuna bindi, Tartaren, daha haşmetli görünmek için tam hörgücün üzerine oturdu... İki sandık arasında, azimli, vekarlı, rahat bir tavırla arkasından koşan bütün pazar halkını asillere yakışır bir tavırla selâmlayarak hareket işaretini verdi. Aman yarabbi, bütün Taraskonlular onun bu halini görebilseydiler... Deve ayağa kalktı, düğümlü, uzun bacıklarını uzatı ve yürümeye başladı. Fakat... Hayret! Tartaren birkaç adımda sararmış ve fesi vapurdakine benzer vaziyetler almış başlanmıştı. Deve gemi gibi yalpalıyordu.

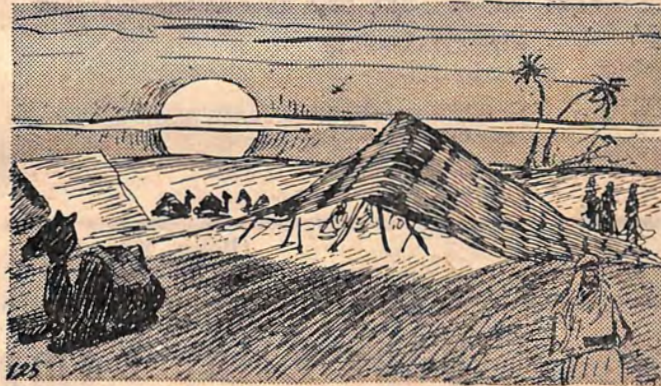
122 Tartaren, sapsarı bir halde, hörgücün kuru tüylerine sarılarak «Prens, prens, dedi, inelim... Galiba... Galiba... Fransa'yı kepaze edeceğim...» Kim dinler! Deve kendini yola vermişti bir kere, hiçbir kuvvet onu durduramazdı. Belki dört bin Arap, yalın ayak, ellerini kollarını salıyarak, çılgıncasına gülerek ve altıyüz bin beyaz dişlerini kızgın güneşte ısıldatarak arkalarından koşuyordu... Koca Taraskon'lu ne yapabildi? Bu durumda mahzun mahzun hörgüce sarılıp yatmaktan başka bir şey gelmezdi elinden ve kafasındaki fes çeşitli şekiller alırken olan olmuş, Fransa kepaze edilmişti.

123 Kalabalıktan kurtulup, tenhalara gelince ve deve de hızını almışca durmuşlar, Tartaren ayaklarını yere değdirmişti. Tabii, yollarına önceki gibi yayan olarak devam etmişler, kervan sık sık konak yaparak, Taraskonlu önde, Karadağlı arkada ve sandıkları taşıyan deve aralarında olduğu halde, güneşe doğru yolculuklarını devam ettirmişlerdi. Bu yolculuk bir ay kadar sürdü. Bu bir ayda, kahraman Tartaren, vadideki bütün köyleri evlerine varıncaya kadar kapı kapı dolaşmış, gece gündüz o görünmeyen arslanları arayıp durmuştu. Ne gezer! Ağ çakallar ve birbirini yiyen böceklerle dolu bir koca çöl!

124 Çadır açılmamakta ve kavurmalar erimemekte inat ettiği için, kervan, sabah akşam aşiretlere misafir olmak mecburiyetinde kalıyordu. Prens Grégory'nin şapkası sayesinde, avcılarımız her yerde nezaketle karşılanıyorlardı. Garip saraylarda: İçinde nargilelerin ve mahun konsolların, İzmir hahırlarının ve lâmbaların, eski fundık altınları ile dolu sedir ağacından yapılmış sandıklar ve Louis-Philippe tarzı asma saatlerin karmakarışık olduğu, içi karanlık, dışı bembeyaz çiftlik evlerinde ağalara misafir oluyorlardı. Her tarafta Tartaren'e parlak ziyafetler veriliyor, şerefine yarışlar, şenlikler yapılıyor.

125 Bu şenliklerde halk, silâhlarını güneşte parlatarak koşuyor yüzlerce mermi patlatılıyordu. Sonra ağa hazretleri geliyor... Ve... Tartaren'e bir hesap pusulası veriyordu. İşte Arap konukseverliği buna denilirdi. Gelgelelim görünürde hâlâ aslan yoktu, hiç mi hiç! Tartaren fütursuzdu. Güneye doğru kahramancasına dalarak, günlerini çalılıklarda dolaşmakla, silâhının namlusu ile bodur hurmahkları karıştırmakla geçiriyor ve bütün kuşları ürkütüyordu. Sonra, her gece yatmadan evvel iki üç saat pusuda yatıyordu. Boşuna zahmet! Arslanlar karşısına çıkınamakta âdeta inat ediyordu.

126 Günlerden bir günün akşamı, saat altıya doğru, kervan, sıcaktan bunalmış bıldırcınların çimenlerde sersem sersem sıradağları bir zamanda, mor bir sakız ormanından geçerken Tartaren, Taraskondaki sirkin arkasında defalarca ısıtmış olduğu o müthiş kükre-meyi ısıtıyor zannetti... Fakat biraz bekleyince, bunun pek uzaktan gayet belirsiz ve rüzgârla parçalanarak gelen bir hafif ses olduğunu anladı. İlk önce kahraman, rüya görüyorum zannediordu... Fakat biraz sonra, sesi daha kuvvetle ısıtınca, işe ciddiye ve ehemmiyet vermek gerektiğini kavramıştı.

(Devamı var)

BASIN İLAN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLÂMLARINIZ İÇİN

HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Teİgraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 6221—105)

Kurtarıcılar

Biri Amerikalı, diğeri İtalyan
İki palavracı yaz tatilinden fay-
dalanarak seyahate çıkarlar, te-
asdufen aynı vapura binerler,
aralarında kısa bir zamanda,
dostluk kuran bu iki palavracı
bir akşam güvertede yanyana
denizi seyrederken atıcılık huy-
ları tutar, Amerikalı:

— Bir gün New-York'taki
apartmanımın tarasına çıkmış-
tım, birden kulağıma gök gürül-
tüsünü andıran bir ses geldi, ba-
şımı kaldırıncı bir de ne göre-
yim, kocaman bir jet yolcu uça-
ğı, çok alçaktan uçuyor, nerede
ise karşıki apartmana çarpıp
parçalanacak. Durum çok kor-
kunçtu. Gayet soğukkanlılıkla
hemen elimi uzatıp uçağı yaka-
ladım, ve bizim tarasın üzerine
kondurarak parçalanmaktan kur-
tardım.

Bunu duyan İtalyan, Amerika-
lıdan aşağı kalır mı? Göğsünü
gere, gere:

— Dostum, der, o da bir şey
mi sanki. Bir gün Napoli'de de-
niz kenarında dolaşırken acı acı
çığlıklar, bağrışmalar, düdüğü
sesleri geldi. Şöyle denize bir
göz attım, koskocaman bir
transatlantik batmakta oldu-
ğunu, yolcularının imdat iste-
yip çırpındıklarını gördüm, var
sesimle biraz sabretmelerini ve
onları boğulmaktan kurtaraca-
ğımı söyledim.

Amerikalı sözünü kesti:

— Gemiyi tutup sahile mi çek-
tin?

İtalyan başını salladı:

— Hayır, daha pratik bir çare
buldum, eğildim, denizin bütün
suyunu içtim ve yolcuları boğul-
maktan kurtardım!..

Osman Akanca

Mesudiye Mah. Fevzi Çakmak
Cad. Sokak 27 No. 21

AYDIN

Vay belim

İki arkadaş içki masasında
kuvvetlerinden bahsediyorlardı
Tunç Bilekler:

— Azızım, der, benden uzun
ve çok ağır bir pehlivanla güre-
şiyordum. Tam heyecanlı bir
sırada onu kucakladığım gibi
tek elle on metre öteye fırlattım.

Kaya Çelikkollu güldü:

— Bu pek mühim bir şey de-
ğil. Geçen gün Kasımpaşa yoku-
şundan inerken sekiz küllan-
bey yolunu kesti. Maksatlarını
anladım. Hemen bilekleri sı-
vayarak ikisini yakalayıp çap-
razlama yere yatırdım. Geride
kalanları teker teker istifledim.
Sekizinci kattakinin beline öyle
bir yumruk indirdim ki en alt-
taki «Vay anam belim, göğsüm»
diyerek pestile döndü.

Enver Erdik

Ata Cad. 47 Sok. No: 8
Balçova — İzmir

Ucuz Kitap Kampanyası Açıyoruz!

Akbaba Yayınevi, kitap mevsimi sonu dolayısıyla bütün yayınlarında büyük fiyat indirimi yapıyor...

Sayın Okurlarımıza :

Akbaba yayınevi bugüne kadar iki
çeşit kitap yayınlamıştır: Telif eserler,
tercüme polis romanları...

Telif eserlerimizin hemen hepsi, sa-
tışa çıkar çıkmaz tükenmiş, ikinci, üçün-
cü baskıları yapılmıştır.

Tercüme polis romanları ise, dünya
edebiyatına mal olmuş binlerce roman
arasından titizlikle seçilmiş, yabancı dil-
lerin en güzel en heyecanlı, aşk, macera
ve polis romanları...

Hepsi en iyi kâğıda basılmış, karton
kapaklı, beş renkli kuşe gömlekler için-
de olan bu kitaplar, tertemiz, iplik di-
kişlidir.

Akbaba Yayınevi, bu kitapları,
siparişler kupon karşılığı yapmak
şartı ile, Temmuz sonuna kadar, iki
ay için, büyük ucuzlukla satışı çı-
karıyor.

Kitap isimlerini, eski ve yeni fiyatları
ile bildiriyoruz:

Yusuf Ziya Ortaç'ın Kitapları :

ADI	ESKİ FİYAT	YENİ FİYAT
Portreler	7.50	5.00 Lira
Göç	5.00	3.00 »
İsmet İnönü	5.00	3.00 »
Gün Doğmadan	5.00	3.00 »
Bir Rüzgâr Esti	5.00	3.00 »

Orhan Seyfi Orhon'un şiirleri :

Gönülden Sesler	7.50	5.00 Lira
Kervan	5.00	3.00 »

William Saroyan'ın romanı :

Eski bir Türk vatandaşı olan Amerika'lı
yazar William Saroyan'ın bu güzel eseri, dili-
mize, Zeyyat Selimoğlu'nun kalemi ile çev-
rilmiştir. Renkli, kuşe bir gömlek içinde sa-
tışa çıkan bu orijinal romanın eski fiyatı 3.00
lira, yeni fiyatı 2.00 liradır.

Polis ve Aşk Romanları :

Akbaba Yayınevi, dünyanın en ünlü
yazarlarından çevirttiği polis ve aşk ro-
manlarının fiyatlarında % 50 indirim yap-
maktadır. Beşer lira olan bu kitaplar,
Temmuz sonuna kadar ikişer buçuk li-
radır.

ADI	ESKİ FİYAT	YENİ FİYAT
Kör Şeytan	5.00	2.50 Lira
Gel Evlenelim	5.00	2.50 »
Vahşi Gelin	5.00	2.50 »
Şüphe	5.00	2.50 »
Gölgeli Yollar	5.00	2.50 »
Kara Dul	5.00	2.50 »
Milyoner Kızlar	5.00	2.50 »
Kanlı Eldiven	5.00	2.50 »

Sipariş karşılığı pul kabul edil-
mez. Kitap bedellerinin posta, ya-
hut banka havalesi olarak gönderil-
mesini rica ederiz.

AKBABA

Ucuz kitap kuponu

Milletler Gülüyor

Acaba

Falci, genç güzel kadının avucuna uzun uzun baktıktan sonra:

— Kendinizi, yavaş, yavaş yalnız yaşamağa alıştın, zira kocanız aniden ölecek! dedi...

Kadın boyalı gözlerini kırıştırtarak sordu:

— Acaba beraet edebilecek miyim?

Turist

Roma'ya geledi, henüz birkaç saat olmuş, bir Fransız turist, lokantaya girer, listeye alelusul baktıktan sonra; garsonu çağırır:

— Bana bir «Guiseppa Marconi» getirin ama fazla pişmiş olmasın! der.

— Üzgünüm Sinyor der garson, imkânsız! Guiseppa Marconi patronun kendisidir!!!...

Şikâyet

Marie Chantal ehliyet alalı on-beş gün olmuştu. Bir haftadan beri de Paris'te minik arabasıyla gezintiler yapıyordu.

Bir gün yolu, acentanın önünden geçiyordu, hemen arabayı durdurdu; içeri girdi:

— Şu yandaki ayna var ya! dedi.

— Evet, madam, nesi var?
— N'olacak?... Makyajımı tazelemek istediğim zaman arkamdaki arabalardan başka birşey göremiyorum!...

Korku

Küçük Frederic, babasını oturma odasında yakalamış durmadan soruyordu:

— Baba, sen arslandan korkar mısın?

— Hiç korkmam!

— Peki ya kaplandan?

— Ondan da korkmam!

— Ya, arslanla, kaplan yanyana olurlarsa?...

— N'olacakmış yani? Gene korkmam!

— Baba sen herhalde şeytandan korkuyor olmalısın?

— Hayır! Ondan da korkmam!...

Frederic biraz şaşırır:

— Öyleyse baba, sen yalnız annemden korkuyorsun?

— Eğer benimle evlenmeyi kabul etmezsen, kendimi pencereden atarım!

— Genç bayanın çantasına boş ver, kocakarının elindeki sebze çantası daha kıymetli, onu araklıyalım!

GOLF

Jacques golf öğreniyordu. Birkaç dersten sonra hocası, yadımsız topa vurmasına müsaade etti. Aradan on dakika geçmişti ki Jacques öğretmenin önüne dikildi, rengi sapsarıydı:

— Çok fena bir şey oldu! dedi, sopamı şöyle tutup, topa vurdum. Top deliğe gideceği yerde, sanki kanatlandı, caddeden geçen bir motosikletin gözüne çarptı. Motosiklet devrilirken, arkadan gelen otomobil ona çarpmamak için direksiyonu kırınca, kenarda park etmiş bir başka otomobile böyle bir bindişi bindirdi ki, o da doğru kampa çadırlarının üzerine yuvarlandı. Çok fena, çok fena, ben şimdi ne yapayım?

Öğretmen:

— Gayet basit, dedi, bir dahaki sefere, sopayı tutarken ellerinizi birbirine daha yaklaştırmı!...

Müjde

Kocası içeri girer girmez, genç kadın boynuna sarıldı. Kulagina tatlı bir sesle, yavaşça:

— Sevgilim! dedi, sana emin olmadan söylemek istemedim. Ama şimdi eminim artık!.. Yakında üç kişi olacağız!..

Koca, sevincinden uçuyordu, heyecanlı heyecanlı sordu:

— Fevkalâde, tamemen emin misin?

— Hiç şüphene olmasın, telgrafı biraz evvel aldım, annem yarın geliyor!...

Elma ağacı

Çampine'li bir köylü, akşam üzeri gömleğini elma ağacına astıktan sonra, mutad yemeğini iki şişe şarapla süsler. Sonra da eve gitmek için yola koyulur, ama birden tüfeğe sarılır;

— Elmalarımı çalıyorlar, hırsız var! diye bağırır ve birkaç el ateş eder.

İsabet ettiğinden emin, içi rahat evine gider, deliksiz bir uyku çeker.

Ama ertesi sabah gömleğini delik deşik elma ağacında asılı görünce, dehşetle gözleri açılır:

— Aman Allahım! der iyiki içinde degildim!!!

Yüzme havuzu

Güney Akdeniz seyahatine çıkan ilti zengin Amerikalı muhteşem kıyıları seyredip birbirlerine öğünüyorlardı:

— Azizim şuraya ne güzel bir villâ ve yüzme havuzu yapıldı!.. Sen benim San Francisco'daki villâmi görmelisin, bahçesinde üç yüzme havuzu vardır; biri soğuk su, öbürü sıcak su dolu, diğeri ise hoştur...

— Sıcak su ve soğuk suyu anladım, dedi öbür Amerikalı ama boş havuz neye yarıyor kuzum?
— Neye yarıyor olur mu? Yüzme bilmeyen eş dost o kadar fazla ki...

Nasıl?

Kazadan sonra yakınları doktora sordular:

— Doktor bey, hastamız hakkında ne düşünüyorsunuz?..

— Yaralarının ikisi çok tehlikeli... Ötekilere gelince, bir şey söyleyebilmek için vakit çok erken!

— Her şeyimi biliyormuş benim... Geçen yaz Bikini ile beni plâjda görmüşmüş!

Dünya Karikatürleri

-İŞLER ÇOK DURGUN, YARI YARIYA TASARUF ETMELİYİZ... BAK, BEN KIRKLIK SEKRETERİMİN YERİNE YİRMİLİK ALDIM!

-DÜN GECE YENİ İSKARPİNİMİ GİYİP YENİ TANIDIGIM BİR GENÇLE YENİ BİR PİYESE GİTTİM... ÜZÜ DE SIKMAYA BAŞLAYINCA EVE DÖNDÜM!

-O DÜZENBAZ HERİFİN EVİNE BİR DAHA GİTMEYECEĞİM... BENİ, PUL KOLEKSİYONUMU GÖSTEREYİM DİYE ÇAĞIRMIŞTI... SAHİDEN GÖSTERMESİN Mİ?..

-İÇKİYİ BIRAKMALISIN... ALKOL İNSANI YAVAŞ YAVAŞ ÖLDÜRÜR...
-E, BENİM DE ACELEM YOK!

-YOK SEVGİLİM, KOCAMIN HAKKI VAR... SEN SAHİDEN ALÇAK, NAMUSSUZ BİR HERİFSİN!

**Ziraat
Bankasındaki
tasarruflarınız**

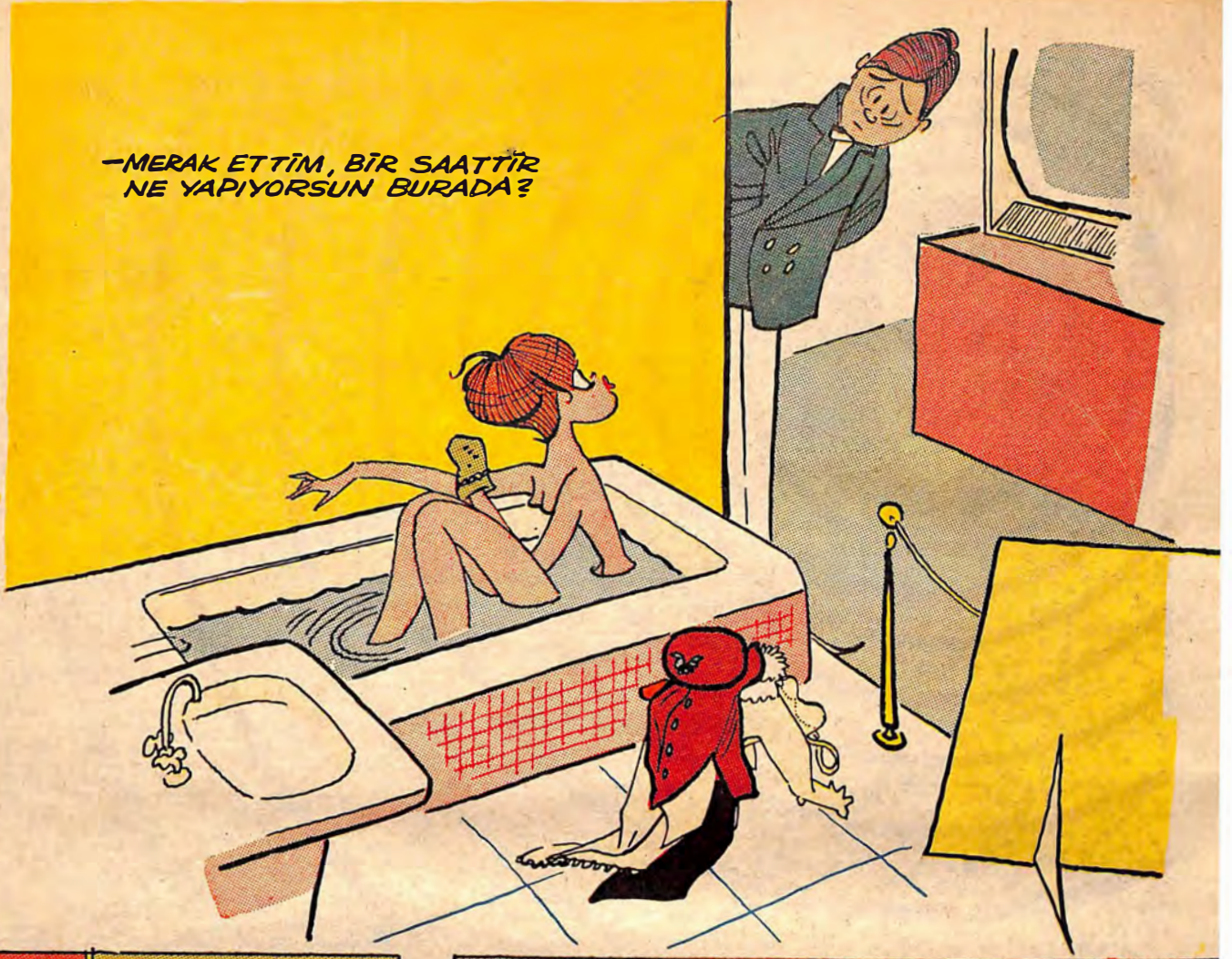
**istikbalinizi
sağlıyacak**

**huzur
verecektir**

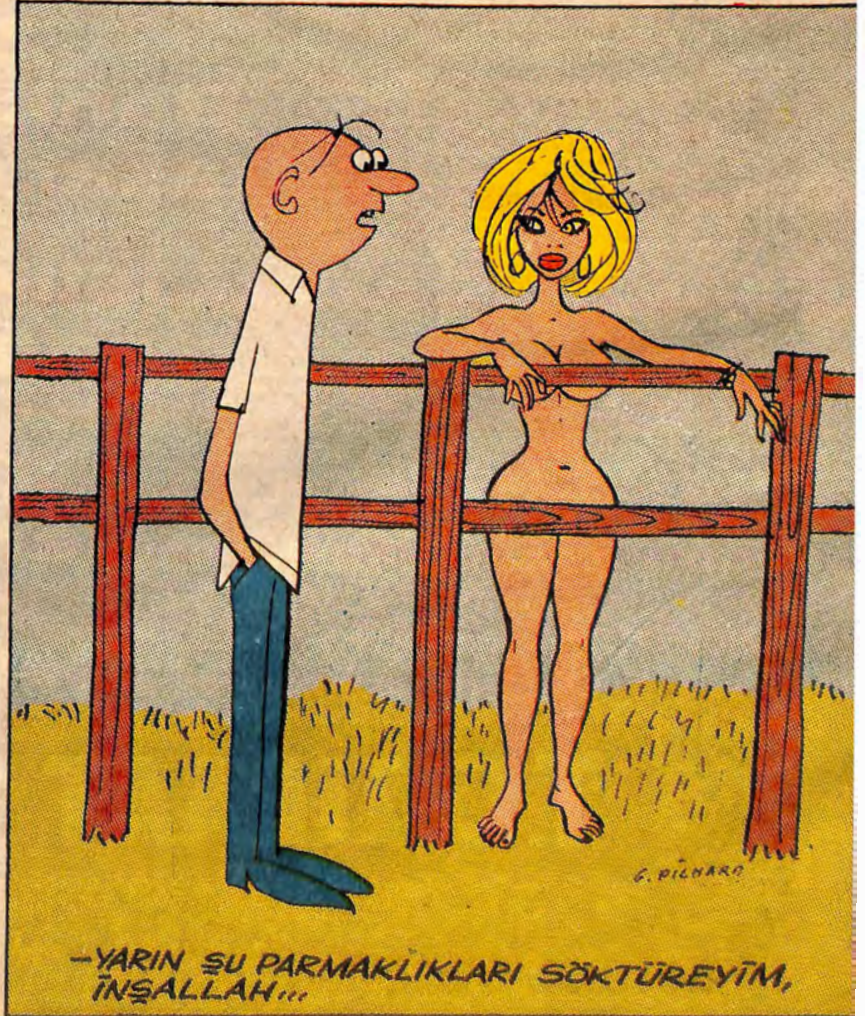
T.C. ZİRAAT BANKASI

Aklın

-MERAK ETTİM, BİR SAATTİR
NE YAPIYORSUN BURADA?

-NİÇİN BU KADAR GEÇ KALDIN?
-PEŞİME BİR GENÇ TAKILDI...
ÖYLE YAVAS YÜRÜYORDU Kİ...

-YARIN ŞU PARMAKLIKLARI SÖKTÜREYİM,
İNŞALLAH...